

LETO XXV.

DECEMBER

1976

NAROČI IN BERI !

KOGAR ZANIMAJO DOKUMENTARNE KNJIGE za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda (1941—1945), lahko pri MISLIH naroči sledeče knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o teharskih dogodkih 1945) — Cena \$1.—.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Dokumentarna poročila očevidcev zbral Tomaž Kovač, — Cena en dolar.

SVOBODA V RAZVALINAH — (Grčarice, Turjak, Kočevje) — Cena \$2.—.

PRAVI OBRAZ OSVOBODILNE FRONTE (II. in III. del) — Zbral Miha Marijan Vir, Argentina — Cena vsake knjige \$2.—.

ODPRTI GROBOVI (II., III. in IV. knjiga dokumentov) — Zbral Franc Ižanec, Argentina — Cena vsake knjige \$2.50.

REVOLUCIJA POD KRIMOM. — Dogodke opisujejo pokojni izžanski župnik Janez Klemenčič, Ciril Miklavc in dr. Filip Žakelj, Argentina. — Cena \$2.—.

BELA KNJIGA (izdana v ZDA) prikazuje razvoj 1941 — 1945 ter vsebuje 10.000 imen v tem obdobju pobitih Slovencev ter vrtnjencev iz Vetrinja. Cena \$5.—

Danes je vse to že zgodovina in jo je vredno iz vseh virov trezno prebirati in presojeti, četudi domovina te prilike ne daje niti študentom. Za nekoga, ki je študiral doma in ga snov zanima, knjige nudijo lepo priliko spoznati dobo tudi z druge strani.

Precej teh knjig mi je že pošlo in že dolgo čakam, da pridejo nove pošiljke. A naročila vseeno sprejemam. Tiste, ki na knjige že dolgo čakajo, pa prosim potrpljenja. Zastoj ni moja krivda.

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni) — Cena vseh treh delov brez poštne je \$7.—.

GLEJTE, ŽE SONCE ZAHAJA (Pisatelj Franc Sodja CM lepo osvetli starost). Cena \$2.— in \$3.— (v platno vezana).

MOJA RAST (Pokojni gimnazijski ravnatelj Ivan Dolenc jo je napisal v trpljenju preganjanj) — Cena \$3.—.

BUTARA (zbirka novel in črtic Franceta Kunstlja) — cena \$3.00.

LJUDJE IZ OLŠNICE (Prekmurske črtice Franka Bükviča) — cena \$3.00.

JOŽE PETKOVŠEK (slikarjeva življenjepisna povest izpod peresa Marjana Marolta) — cena \$3.00.

UKRADLI STE MI SRCE (življenjepis sv. Janeza Bosca) — cena \$1.75.

SVETNIK IN NJEGOV DEMON (življenjepis sv. Janeza Vianaja) — cena \$1.80.

NAŠE ŽIVLJENJE (Vzgojna knjiga dr. Rudolfa Hanzeliča) — Cena \$4.— (v platno vezana).

V ZNAMENJU ČLOVEKA (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50

STARA IN NOVA PODOBA DRUŽINE (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50.

ZAKONCA — SE POZNATA? — (Vital Vider) — cena \$1.00.

KO SE POROČATA — LJUBEZEN IN SEKS (Dr. Stefan Steiner) — cena \$1.50.

SKRIVNOST VERE — cena \$1.00.

TRPLJENJE KRISTUSOVO UTRDI ME — cena \$1.50.

*

V zalogi imamo tudi stenski sliki **MARIJE POMAGAJ** in pa **SVETOGORSKE MATERE BOŽJE** v barvah. Cena vsake je s poštino vred dva dolarja. Ena kot druga bi bila lep okras izseljenskega doma.

MISLI

(THOUGHTS) — INFORMATIVNI MESEČNIK
ZA VERSKO IN KULTURNO ŽIVLJENJE SLOVENCEV V AVSTRALIJI
USTANOVLJEN LETA 1952 — Izdajajo slovenski frančiškani

Urejuje in upravlja: Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
19 A'Beckett Street, KEW, Victoria, 3101 — Tel.: 86 7787

Naslov MISLI: P.O. Box 197, KEW, Victoria, 3101

Rokopisov ne vračamo. Dopisov brez podpisa uradništvo ne sprejema.

Letna naročnina \$4.00 se plačuje vnaprej (izven Avstralije \$6.00, letalsko s posebnim dogovorom)

Tiska: Polyprint Pty. Ltd., 7a Railway Place, Richmond, Victoria, 3121

Ob zaključku jubileja

Z BOŽIČNO ŠTEVILKO in zato tudi z božičnimi občutki zaključujemo letošnji letnik SREBRNEGA JUBILEJA MISLI. Kaj je lepšega kot to! Saj božič je spomin novega rojstva, ta vsakoletni spomin, ki ob pogledu na novorojenega Odrašenika predstavlja novo, bogato življenje. Je ob zaključku leta nekaj slovesni uvod v prihodnje leto, ki se bo po praznikih pričelo: z novimi načrti, novimi nadami, novo ustvarjalno silo. Tudi MISLI so zopet za eno leto starejše — pridobile pa so si tudi novih izkušenj in čutijo, da so slovenskemu človeku v Avstraliji še potrebne — morda bolj kot kdajkoli prej v svojem življenju četrtnine stoletja. Danes slovenski izseljenec izgublja — zavedno ali nezavedno — tla pod nogami. Vedno več je krivih prerokov, ki so našli po letih blagostanja in svobode med nami kaj ugodna tla. Eni bi radi izruvali iz naših src dediščino vere, drugi polnijo srce z modernimi nauki moralnih zablod, tretji nas celo pod krinko domovinske ljubezni slepe za najosnovnejše človečanske svoboščine, do katerih ima pravico tudi naš narod. Antidota vsemu je iskreno krščanstvo in iskrena narodna zavest, ki znata ločiti luč od sence, resnico od hinavščine, drage kamne od brezvrednega stekla.

Že božično voščilo prvega letnika MISLI (v decembru 1952) obenem toži, da . . .

. . . smo postali tako brezbrizni in malomarni.

Nato pa nadaljuje:

Sedaj pa je tisti skrivnostni klic po dobrem zopet tu. Nekaj iščemo v teh dneh in še sami ne vemo kaj. V duši čutimo, da bi bilo potrebno nekaj spremeniti, da bi se bilo treba drugače obnašati, da bi odgovarjalo božičnemu razpoloženju. Morda se spomnimo na kako krivico, ki smo jo storili, na kako opuščeno dolžnost, na kakšna dejanja, ki se jih sramujemo. Otresamo se takih misli kot nadležnih muh. Zasklele so nas in zato se jih hočemo znebiti. — In vendar je to pravi pojav božičnega duha in razpoloženja. To je pot do pravega božičnega veselja.

Vsi čutimo, da je božič nekaj velikega in pomembnega. Če ne moremo najti odgovora na naše zamotano božično razpoloženje, je to zato, ker so vsakdanje skrbi zamorile pravi pomen praznika. V borbi za vsakdanji kruh in v želji pridobiti si čim več časnih dobrin, radi pozabimo, da je še nekaj drugega kot to, kar imenujemo: uspeh, napredek, življenje. V novici: V mestu Davidovem je rojen Zveličar, Odrašenik, Knez miru! . . . je rešitev iz današnjih kriz. V Kristusu je odgovor na vse potrebe . . .

Besede so polne resnice tudi danes po petindvajsetih letih. V Kristusu je odgovor za vse naše zasebne ter skupne probleme; in vsakdo ga lahko najde ter črpa iz njega za svoje pravilne življenjske odnose. Od jaslic do križa je dolga pot: pot božjega zgleda ljubezni in odpuščanja, pa tudi jasnih načel brez strahu in popuščanja. Ob ljubkosti jaslic ne moremo biti slepi za krvo-

L. XXV — DEC. 1976 — ŠT. 12

VSEBINA:

Ob zaključku jubileja	— Urednik — stran 337
Gospodu naproti (pesem)	— I. Burnik — stran 338
Božične misli	— Iztok — stran 339
Jubilej, ki ne sme mimo	— J. Naprošen — stran 341
Stenski koledar	— V. Beličič — stran 343
Drugi slov. rod na Angleškem	— Msgr. I. Kunstelj — stran 345
Otroški dobrotnik	— P.S. — stran 346
Za naše koroške brate	— stran 347
P. Bazilij tipka . . .	— stran 348
Sli smo . . . (pesem)	— M. Jakopič — stran 350
Kaj pravite? — Obred sprave	— p. Lovrenc — stran 351
V času obiskanja	— stran 352
Izpod sydneyjskih stolpov	— p. Valerijan — stran 354
Večna vez (povest-konec)	— Karel Mauser — stran 356
Prvi učiteljski seminar	— stran 356
Naše nabirke	— stran 358
Z vseh vetrov	— stran 359
Hlevski dvor in dvor zlata	— P.M. — stran 361
Izpod Triglava	— stran 362
Kotiček naših malih	— stran 364
Križem avstralske Slovenije	— stran 365

* * *

. . . SVETI DAN je bil, rodil se je Zveličar. In zgodilo se je nekaj čudovitega. V betlehemskega hlevu je ležal v jaslicah Zveličar, vseh bogastev Gospodar. K njemu pa so prihajali v dolgi procesiji, od vseh strani pastirji, kajzarji, hlapci, obteženi z grehom in življenja težo, in prinašali so mu darov, Gospodarju vseh bogastev. Prišli so tudi trije kralji iz Jertrove dežele in so se mu poklonili, ko je ležal v betlehemskega hlevu v jaslicah. Ugledali so bili zvezdo in zahrepeneli so — veliko, komaj zavedno, pol razumljivo hrepenenje se je bilo vzdignilo kakor veter od juga in je zavalovalo po vsej božji zemlji.

IVAN CANKAR
(Hiša Marije Pomočnice)

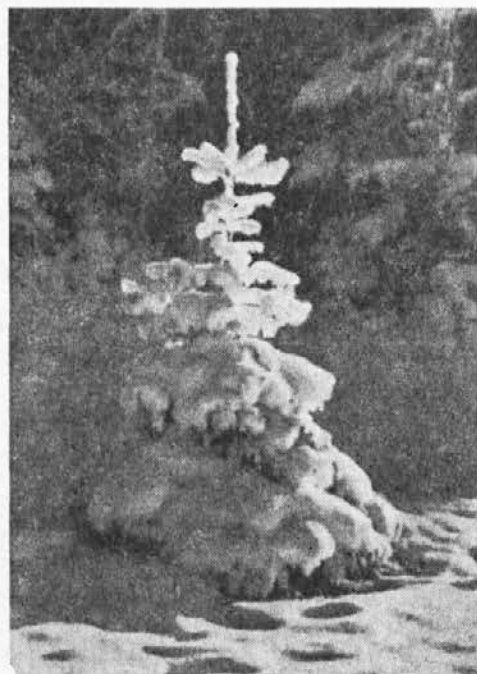
* * *

ločnega Heroda, med dvanajstimi izbranimi najdemo hinavskega Iskarijota, pri obsodbi na križ stoji bojazljivi Pilat . . . Zgodovina se ponavlja — odgovor pa daje le Kristus. Včeraj, danes in jutri! — — —

Ob božičnem mejniku in zaključku jubilejnega letnika MISLI naj se zahvalim vsem naročnikom in bralcem, ki so našemu mesečniku zvesti; zlasti tistim, ki ga kar redno podpirajo poleg naročnine tudi z darom v tiskovni sklad. MISLI žele tudi v bodoče prihajati mednje kot dobrodošel gost, ki jim hoče pomagati do še boljšega krščanstva in še zavednejšega slovenstva. Zahvalim se zlasti vsem, ki ste v jubilejnem letu pridobili listu novih naročnikov. Naša na zunanji tiha akcija "Vsaj sto novih!" je uspela: 116 novih imen in naslovov visoko prekrije dva naročnika, ki sta list to leto odpovedala; in morda pol ducata naročnikov, ki so se selili brez spremembe naslova ter je pošta njihov izvod vrnila. Nadaljujmo s to mirno in uspešno akcijo tudi v prihodnjem letu: ŠE STO NOVIH! Podaljšujmo življenje MISLIM, pa nam bo še dosti decembrskih števil po domače približalo božič ter njegovo skrivnost božjega učlovečenja!

Res blagoslovljene praznike vsem, ki prebirate MISLI!

Urednik

Takega božičnega drevesca
pa avstralski božič ne premore . . .

Gospodu naproti

Počakaj in nikar tako ne dirjaj,
predaj resnici v milost moč talenta —
ne misli samo na potice — šmenta!
Nikar vsevprek ne sodi in ne zmerjaj!

Še bolno vest izprašaj si, izterjaj,
naj te pripelje do luči adventa.
Že jutri zna te klicati trobenta . . .
Pripravljen — v miru v Bogom — povečerjaj!

Ko boš odkril, v čem smisel je božiča,
ne bo ti treba več majati z glavo,
ne plašiti se zlobnosti hudiča . . .

Da si razveseliš srce krvavo,
iz revnih jasli dvigni Otročiča,
objemi Ga z vso dušo v večno spravo!

I. BURNIK

Božične misli

V božični številki prvega letnika MISLI (December 1952) so bili objavljeni tile spomini. Vredni so, da po petindvajsetih letih znova zažive na njih straneh. — Kje je Iztok danes? Jih bo bral? . . .

KAJ BI VAM napisal za božič? V mislih se opajam, stare pobožnosti in idile iščem — da, iščem jo in je ne najdem: vse je tako čudno in drugače tukaj. Za hip se zavem, da nisem doma, temveč daleč nekje v objemu tropskih noči in sonca med tujim narodom, med tujimi šegami in navadami.

Trpka je moja beseda, prazna in pusta sedanost, le spomin na nekdanj je lep, svetel in prazničen — prav tako, kot je bil božič daleč nazaj, ko sem bil še doma. Tiho štejem leta nazaj, ko sem kot otrok hodil s hribovske vasi v bližnje mesto k polnočni maši. Cela vrsta jih je in vendar se mi zdi, da je bilo šele včeraj. Oceani in kontinenti leže za menoj, marsikaj so daljave izbrisale iz srca. A spomin na božič je ostal v meni. Ničesar nisem pozabil: vse mi je živo pred očmi, kakor da je bilo včeraj. Pravijo, da človek vse pozabi: dobro in slabo, lepo in grdo. Morda je res tako, morda pa le tako izgleda. Človek le nerad govori o skrivnostih, ki jih nosi v srcu — slike, žive in lepe podobe preteklosti, naša mladost doma, domači prazniki in običaji.

Počasi se zadira pero v papir in riše črke, tiho postajajo slike preteklosti žive, skoraj pobožno jih počasi polagam na papir — sveti večer, božična noč doma v mali zasneženi vasi visoko gori pod Karavankami.

V duhu vidim prostrano toplo domačo izbo, duh kadila plava po prostoru, povečerjali in pomolili smo. Tiho in praznično je, mirni in pridni smo danes otroci. Zgneteni okoli jaslic smo gledali pastirje in ovčke, oljna lučka zadaj za hlevčkom je osvetljevala mahov hrib. Z drobnim belim peskom smo naredili pot tja do hlevčka in tam je ležalo Dete, v jasli položeno. Oči so se nam lesketale in pobožnost je bila v njih. Ni nas skrbela dolga pot v dolino k polnočni maši. Vedeli smo, da brez polnočnice ni božičnega praznika in doživetja. Mati je sedela ob peči, na njenem obrazu je ležal pokoj in mir božičnega večera je bil v njenih očeh.

Počasi je jemal oče s peči suha polena in jih z nožem cepil v lepe dolge trske. Vsi smo vedeli, da bo — kakor vedno — tudi danes ponoči baklja lepo in enakomerno gorela ter nam svetila pot skozi sneg v dolino. Počasi je velika ura na steni udarila deset in ko je zazvenel zadnji udarec, smo se pričeli pripravljati za pot k polnočnici. Ko smo bili gotovi, je mati vsakega pomerila od nog do glave, če smo vsi dovolj oblečeni za mrzlo noč. Počasi je oče stopil na prag,

Božji hram v božični odeji

prižgal bakljo in kot prvi zagazil sneg, ki je nam otrokom segal do kolen. Po njegovi gazi smo se zdrenjali otroci, zadnja je bila mama.

Neslišno je padal sneg in se nam globoko udiral pod nogami. Težko smo sopli otroci in se trudili držati z očetom korak. Prijetno toplo nam je bilo: pot nas je pogrela, čeprav je bilo mrzlo. Iz sosednjih hiš so se nam pridružili znanci in prijatelji. Tiho smo si segali v roke ter s prazničnim poudarkom voščili drug drugemu: Srečne in vesele praznike!

Levo in desno po hribih so se prižigale baklje in svetile ljudem v dolino. Stoletja in stoleja so že ožarjale slovensko božično noč po naših hribih — in vendar je ljudstvo vedno na novo doživljalo božične skrivnosti. Kakor nekdanj pastirji na betlehemskih poljanah, ki so trumoma hiteli, da se poklonijo novorojenemu božjemu Sinu.

Preko mostu na levi strani je stala Lenartova kapelica, debela plast snega jo je skoraj zakrila. Skozi okna je prodirala svetloba prižganih sveč in osvetljevala dre-

vesa, ki so kakor nemi velikani sklanjala veje pod težo belega bremena. Tu in tam so se ob soju svetlobe zasvetlili na njih sneženi kristali in zdelo se nam je, da so posute z biseri.

Kmetije ob cesti so bile tihe, temne in zapuščene. Nihče ni ostajal doma v božični noči. Le pes je zalajal včasih in s hripavim glasom motil božično razpoloženje.

Gaz je postajala širša in večja — ljudje pred nami so jo izhodili. Tam daleč na obzorju se je pričelo svetlikati. Vedeli smo, da so to luči mesta in da bomo kmalu na cilju.

Cerkev je stala na koncu mesta vsa razsvetljena; skoraj kot podnevi sta se videla zasnežena streha in križ vrh zvonika. Praznično in slovesno so doneli zvonovi preko hiš in polj. Njih glas se je izgubljal v objemu zasneženih gozdov in gora. Iz vseh strani so hiteli ljudje v cerkev k polnočni maši.

Počasi in nerodno smo stopali skozi vrata v božji hram, lica so nam gorela od hitre hoje. Po žepih smo iskali mašne knjižice in se počasi zrinili v družinsko klop pod prižnico.

Pobožno je množica pričakovala svete maše. Pred oltarjem je zazvonilo in mašnik, oblečen v belo, je pristopil; polnočnica se je pričela. Obrazi starih in mladih so bili obrnjeni k oltarju, prazničnost in pobožnost se je zrcalila v njih, vsak zase je pri molitvi doživiljal sveto božično noč.

Orgle so svečano zadonele in iz src je privrelo:

**Sveta noč, blažena noč,
vse že spi, je polnoč . . .**

Tako sem doživiljal božično noč nekdanj doma. Danes v tujini ni več tega, zato je trpka moja beseda, ker vem, da sem izgubil nekaj, kar mi je bilo nekdanj sveto.

Prva leta v tujini mi je bilo hudo na božični večer. V pijači in družbi sem iskal utehe in pozabljenja, našel nisem ne prvo, ne drugo — prazna je bila moja duša in sam sebe sem se sramoval, če sem pri vsem tem pomislil, kam sem zabredel.

Zadnji božič pa sem odšel v cerkev in se znašel med ljudmi, katerim je božič še vedno svet. Pel sem in molil z njimi. Lahko mi je postalo pri duši in nič več se nisem sramoval sebe . . .

IZTOK

Tone Kralj: Prva božična noč

BLAGOSLOV

*

NOVOROJENEGA BOŽJEGA DETETA

*

IN NJEGOVO VARNO ROKO

*

SKOZI NOVO LETO 1977

*

VAM VSEM ŽELE —

*

UREDNIŠTVO IN UPRAVA "MISLI",

*

VASI DUHOVNIKI

*

IN VASE SESTRE

*

TER VASI POSINOVLJENI

*

MISIJONARJI!

Jubilej, ki ne sme mimo

15. DECEMBRA 1846. Tiskarna Jožefa Blaznika v Ljubljani je končala svoje najmenitnejše delo: "na svitlo dana" je bila ena najpomembnejših slovenskih knjig — PREŠERNOVE POEZIJE. Za letošnji božič torej praznujemo stotridesetletnico, saj so prvi izdodi gotovo prišli med ljudi tik pred prazniki 1846, dasi nosi knjiga sama letnico 1847.

S Poezijami seveda praznuje svoj jubilej tudi "Krst pri Savici", saj je bil njih del. Obenem pa slavimo v letošnjem letu tudi 140-letnico prve izdaje te monumentalne pesnitve, ki je izšla v posebni knjižici pri istem tiskarju kot "Povest v verzih" že desetletje prej — 1836.

Ob spominu jubileja se bomo na kratko ustavili pri "Krstu", iz katerega žari pesnik Prešeren kot človek, ki je, kljub slabostim in izražanju svobodomiselnih nazorov, v globini svoje notranjosti pravilno pojmoval krščanstvo. Tudi še tako odlični pesnik ne more dati iz sebe, česar nima. Prešeren je imel, zato nam je prav v Krstu mogel dati v vsej svoji pesniški darežljivosti. Menim, da naše slovstvo nima lepše umetnine verske vsebine, četudi bi jo nekateri radi ponižali na stopnjo navadne pesnikove hinavščine. Z užitek prebira "Krst" vsakdo, morda še najbolj tisti, ki mu vera res nekaj pomeni. Iz Prešernovih verzov lahko vsakdo črpa nauk, ki ga duhovno oplaja in bogati.

V argentinskem "Duhovnem življenju" starejšega letnika sem zasledil članek o tem. Bil je pisan za enega prejšnjih jubilejev Poezij, pa ni danes nič manj zgovorna priča o Prešernovi globini, ki veje iz "Krstu". Škoda bi bilo, da bi ne prišel za letošnji jubilej znova v tisk; brez uvoda seveda, ker sem ga že sam napisal, in z nehistvenimi popravki. Pisatelj članka se je podpisal z O., vse citate iz "Krstu per Savici" pa navaja po izvirniku, torej tako kot jih je Prešeren takrat napisal. Tudi to je danes za nas zanimivost zase.

Temeljna misel te pesnitve je izražena že v sonetu, s katerim je Prešeren "pesem milo" posvetil svojemu najboljšemu prijatelju Matiji Čopu:

**De srečín je le tá, kdor z Bogomílo
Up srčce únstran gróba v pèrsih hráni.**

To temeljno misel je razvil pesnik na usodi Črtomira in Bogomila. Oba sta drug drugemu vdana z največjo ljubeznijo, a se odrečeta sreči združitve, da bi dosegla srečo v večnosti.

Bila je doba medsebojnega boja med Slovenci, ko je v strašni slepoti Slovenec moril Slovenca brata. Na eni strani so kristjani pod Valjunovim vodstvom, na drugi pogani, katerih zadnji ostanki se branijo v Ajdovskem gradu pod Črtomirovim poveljstvom. Črtomir je zaročen z Bogomilo, lepo hčerko pogankega svečenika na Blejskem otoku. Šest mesecev oblega Valjun Črtomirovo posadko v Ajdovskem gradu. Lakota prisili

JAKA
NAPROŠEN

oblegance, da se v viharini noči skušajo rešiti iz železnega obroča z drznim izpadom, ki se pa ponesreči. Pri tem padejo vsi pogani razen Črtomira, ki ga je smrti rešila — Bogomilina molitev in njena žrtev. Bogomila se je namreč v tej "državlanski vojni" seznanila s krščanstvom in se je pokristjanila, in sicer ne samo po imenu, ampak v njenem čistem in plemenitem srcu je zagorela "vera ljubezni, miru in sprave". Z nepremagljivo silo, kakršna je mogoča samo pri globokih dušah. Njena največja želja je bila, da bi osrečujočo in zveličajočo moč krščanstva spoznal tudi Črtomir. Prepričana je bila. "de zamóre vse molítev", in je položila na oltar ljubezni do Črtomira največjo žrtev: v molitvi je zaobljubila večno devišvo in je "pustila némar željé nar sláji, pustila v némar dní na svéti srčéne", samo da bi rešila Črtomira smrti v boju, smrti kot pogana. Bog je njeno žrtev sprejel in je Črtomira "čúдно . . . tisto nóč ohránil, ko ni nobén továrš se smérti vbránil".

Pod veličino Bogomiline ljubezni in iz nje izvirajoče žrtve klone Črtomir. Vera, ki dvigne človeka do take heroične nesebičnosti v ljubezni, mora biti prava. Da se krstí in postane duhovnik. Ne boš bral brez ginenosti verzov, s katerima se pesem konča:

**Domú je Bogomíla šla k očéti,
Nič več se nísta vídila na svéti.**

Ob Prešernovem času je bil pri nas zelo razširjen mrki janzenizem, ki je gledal v Boga predvsem strogega Sodnika, ki bo s peklom kaznoval grešnike. Bili so duhovniki, ki skoraj nobenemu spovedancu niso dali odveze, češ da je ni vreden. O nekaterih ljudeh se je sodilo, da so že vnaprej določeni za pogubljenje. Poslušajmo, kako pa pri Prešernu duhovnik po božji volji razlaga Bogomila bisto krščanstva:

**De právi Bóg se klíče Bog ljúbézní,
De ljúbí vse ljúdi, svoje otróke . . .
De čúдно k sébi vód' otróke ljube,
De ne želí nobéniga pogúbe.
De vstváril je ljúdi vse za nebésa,
Kjer glórlja njéga síje brez obláka,
Okó ni víd'lo, slíšala ušesa,
Vesélja, ki izvoljene tam čáka.**

Teh verzov človek ne more brati, ne da bi se čudil,

kako globoko je razumel Prešeren čudovito označbo Boga v svetem pismu: "Bog je ljubezen". Mi smo njegovi otroci, zato nas čudovito vodi k sebi — čeprav včasih z navidezno nesrečo — ker nas je vse ustvaril za nebesa. Prešernov duhovnik naglaša torej predvsem tiste krščanske resnice, ki nam vero najbolj omilijo in ki so jih v Prešernovih časih mnogi premalo podčrtali.

Takih misli o božanstvu Črtomir še nikdar ni slišal in na mah mu je jasen veliki razloček med maliki in Kristusom. Videl je tudi, v kake višine je ta vera dvignila Bogomilo. Vendar ima proti krščanstvu važen pomislek, ki je še posebno razumljiv, če upoštevamo, da prihaja Črtomir neposredno iz "mesarskega klanja" s kristjani: kaj pa je krščanstvo napravilo iz Valjhuna in njegovih pristašev? Ali odseva iz njih ravnanje Boga ljubezni? Ne! Njihov Bog je Črt, saj samo črtijo! (Ugovor proti krščanstvu, ki ga v tej ali podobni obliki, upravičeno ali neupravičeno, slišimo dan na dan, čeprav se pri tem večkrat spomnimo na priliko o brunu v očesu in o pezdiju).

Duhovnik, ki spremlja Bogomilo, smatra za potrebno, da slovesno podčrta razloček med Kristusovim naukom in Valjhunom, ki ravna po svoji slepi glavi. Skrivnost svete noči, prihod božjega Sina na svet, na primer takole razlaga:

Po celi zêmlji vsim ljudem mir bôdi!
Takó so péli ángeljcov glasovi
V višavah per Mesijesa prihódi:
Da smo očéta êniga sinóvi,
Ljudjé vsi bratje, brátje vsi naródi,
De ljubít môr'mo se, prav' uk njegóvi.

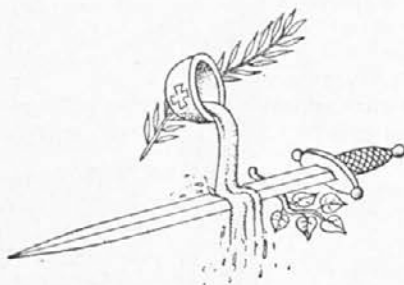
Ali nas ne uči vsa groza zadnje vojne, da večje modrosti in resnice, kakor je v teh besedah, ne najdemo nikjer? Ali se ne bi morali vsi, ki hočejo širiti krščanstvo, ustaviti ob čudoviti ugotovitvi Črtomirovi, kaj ga je ob Bogomilini razlagi najbolj pridobilo za krščanstvo:

Ljubézni vere, in mirú in správe,
Ne bránim se je vére Bogomile.

Kar svet stoji, mu nobene stvari ni tako manjkalo kakor ljubezni, miru in sprave in ljudje bodo šli za tistim, o katerem bodo upali, da bo ozdravil nje in svet s temi zdravili. Seveda pa pride do sožitja le takrat, če je ponujena roka tudi iskreno sprejeta.

Kar je Prešeren izpovedal v *Kêrstu*, je potrdil tudi ob svoji smrti: umiril se je spravljen z Bogom in umrl kot veren katoličan. Iz tega pa se tudi vidi, kako ne-utemeljeno je mnenje, da je Prešeren napisal *Kêrst* zato, da bi se prikupil cenzuri. Tudi če bi se v veseli pivski družbi morda kdaj sam tako izrazil, gotovo ni mogel misliti resno. Kdor se le nekoliko poglobi v silno duševno delo, ki gleda iz dobrih 500 klasičnih verzov *Uvoda in Kêrsta*, se bo smejal ob misli, da bi se taka veleumetnina mogla poroditi iz — hinavščine.

Doba stotrideset let je dolga, marsikaj danes znamo drugače ceniti nego takrat. Gotovo smo se v teku teh trinajst desetletij slovenski katoličani včasih pregrešili proti Prešernu, proti živemu in proti mrtvemu, ker je bilo v nas preveč valjhunstva. Danes ga bolj razumemo kakor kdajkoli poprej. Naj bo zahvaljen za toplino, globino in lepoto, s katero se je poklonil krščanstvu.

... Duh kadila in kaplje blagoslovljene vode, svetloba svečk pred jaslicami in napev božične pesmi. Tako lepo je moliti: "Ki si Ga, Devica, rodila!" Med vsemi rožnovenskimi skrivnostmi mi je ta najljubša. Ob njej vedno zagledam Devico Marijo, ki kleči ob jaslih, kjer leži sveto Dete, in angele, ki pojo glorio nad pastirskimi poljanami.

Sveti večer je nekaj tako lepega — in brez rožnega venca vendar ni svetega večera! Očetov glas je tedaj pritažen, lahko se tresoč, in vsak sveti večer ima oče solze v očeh, da se lesketajo lučke v njih. Morda bom jaz nekoč prav tako jokaj, če mi bo Bog podaril to milost. Kadar si hočem zamisliti očeta najlepšega, ga vidim, kako kleče in s solzami v očeh moli rožni venec pred jaslicami ...

EMILIJAN CEVC (Preproste stvari)

Stenski koledar

Za Misli napisal VINKO BELIČIĆ

SILIČ je zaprl stanovanjska vrata. Ah, spet ta ljubi in varni domači zrak! V predsobi je odložil klobuk in površnik, na klopco pod obešalnik je del aktovko, zmagoslavno pozdravil, ne da bi bil koga videl, in ko si je umival roke, je na ženin odzdrav izza priprtih kuhinjskih vrat najprej vprašal, ali je kaj pošte.

V predpasniku in s smehljajem je prišla žena in mu povedala:

"Pošte ni danes nič. Pač pa je bil tu Pavel Žurga . . . iskal te je . . . pustil je kuverto, na mizo sem ti jo dela".

Pogledal jo je v svetle oči in videl, da je ne bo presenetil njegov izbruh.

"Pavel Žurga? Oh, seveda, saj smo v novembru! Vsako leto novembra me pride terorizirati s Sladkogorsko kraljico — prinaša mi v jezikovno popravilo svoja stenskokoledarska besedila . . ."

"Saj ni treba, da se jih takoj lotiš . . ."

"Sploh se jih ne bom! Čez glavo mi segajo že šolski in domači zvezki, tiskana beseda mi dan na dan žre oči. Enkrat mora biti — oprosti! — vsake komedije konec!"

"Vem . . . vem . . . no, sedi zdaj, očka, truden in lačen si". In glasno je poklicala: "Alo, fanta, kosilo je na mizi!"

Malo se uleči po obedu, pošumeti s časopisom, a kmalu ob odrešilni dremavici povestiti roke in zatenjati . . .

In po oddihu najlepša ura jesenskega poldneva: sprehod po preprihani gmajni, kar navprek po uveli suhi travi, ki zakriva ostre kamne. Tam nikogar ne vidiš in ne čuješ — in zlasti ne čuješ sam svojega glasa, tako da lahko pozabiš na vse.

Tanka plast prvega, poskusnega snega na temenu plavkastega Nanosa . . . in vsi odtenki poznojesenskih barv: rumene, rjave, rdeče, vijoličaste. Stopanje po voljnih tleh, po listju, med ogradami, kjer se iz živih mej rdečijo že goli grmi: tu se v poševnem soncu cinoblasto sveti šipek — skoraj ga pridejo nabirati Tržačani za

čaj in za mezgo; tam visijo pastelno karminasti češuljki škofovih kopic, ki že izpuščajo trda oranžasta semena. Vračanje s čistim zrakom v pljučih skozi milo brezčasje. Zato hli, nemirni razredi in hrupni šolski hodniki — komu bi zdaj hodili na misel? Od tobačnega dima gosta zbornica, kjer si profesorice nove cigarete prižigajo ob dogorelih in se zaspano spogledujejo — kje je zdaj?

Toda na mizi je Siliča pričakovala Žurgova bela kuverta. Od mrzlega zraka spočitih oči jo je odprl in se nasmehnil. "Vaš trud Vam bo poplačala Sladkogorska Čudodelnica!" mu je po prošnji ter pred pozdravom in podpisom sporočal Pavel Žurga v svoji neomajni veri.

"Hm!" je malce porogljivo vzkliknil Silič. Gledal je fotokopijo latinskega pisma izpred tristoletnih let — vzvišene, iskane besede in neskončno dolge stavke. Tisti razglas o odpustkih častilcem Marije Sladkogorske naj bi prepisal in prevedel.

"Temu jaz nisem kos!" je zamrmral. "Pa tudi ne vem, komu bi danes tako slovesno izražanje še kaj pomenilo. Preveč bi mi požrlo časa in moči to gostobesedno latinsko besedilo".

Gledal je starodavne poteze z gosjim peresom, mislil na tedanje ljudi in razmere, na čas, ki je tako zlagoma tekel, na vero, ki je cerkve po gorah zidala in so se poletni romarji srečni odzivali njih zvonovom. In je videl Pavla Žurgo: od prvega srečanja pred mnogimi leti mu je ostal v spominu njegov odkriti obraz, tiste njegove nenavadno sijoče oči.

— — —

"Veste, gospod profesor, to je moj zahvalni dar. Ko je na morju pred Albanijo naša ladja mina preklala na dvoje in je šlo vse moštvo na dno, sem se jaz ko po čudežu rešil, in z mano še peščica drugih vojakov. Tiste groze do smrti ne bom pozabil. Klical sem na pomoč Marijo s Sladke gore — in ona mi je iz daljave stegnila nevidno roko. Tedaj sem Sladkogorski Čudodelnici obljubil, da bom v zahvalo vsako leto izdal tiskan stenski koledar z Njeno podobo — zato

da se med našim ljudstvom ne pozabi Njena čast”.

Silič ga gleda ko čudo.

“Sladka gora — niste vi tam nekje doma?”

“Da, iz Studenega pod Sladko goro”.

“In zdaj spolnujete obljubo?”

“Da. In z božjo pomočjo bom tako tudi nadaljeval”.

Blesteče Žurgove oči ne kažejo, da bi bile voljne popustiti.

“Prav, dragi Žurga. Kadar boste potrebovali mojo pomoč, kar oglasite se!”

“Vaše znanje, gospod profesor, in moja vera”, srečen izjclja Žurga.

— — —

“Koliko let je hodil k meni: dvajset? petindvajset?” je pomislil Silič. “Pomagal sem mu po najboljših močeh. Vsako leto je bilo na koledarju drugačno besedilo. Zmeraj je iztaknil kje kaj novega o Sladkogorski Mariji in jaz sem tistemu dal poljudno obliko. A ob temle latinskem tekstu so mi omahnile roke. Postaral sem se pač, bistrina me zapušča. Dragi Pavel Žurga, žal mi je!”

Silič si je z dlanmi zatísnil obraz, da bi vsemu ušel — a v tisti temi so njegove oči ugledale rešitev. Nasmehnil se je, segel po papirju in pisalu ter se zbral — — —

“Ko pride Žurga, mu daj tole pismo”, je zvečer dejal ženi.

Leto je ugašalo. Ob težkih južnih sapah, ki so se od Benetk vleklo čez morje in se ulegale na kraško planoto, se je zdaj tu zdaj tam star človek utrnil z drevesa življenja. Mraz je naraščal, otroci so koprneli po snegu. Siličevi se niso bali zime. Z drvni, ki so jih kupili še poleti, je prišel

v hišo duh bukovih gozdov, samote, čistega zraka, listja, gob, nevidnih srn in lisic in polhov in kun in ptic — in še bogvečesa.

Pavel Žurga je bil srečen, ko je Siliču poklinal novi zahvalni stenski koledar.

“Gospod profesor, še nobeno leto ni prišel tako lep! Hvala vam iz vsega srca! Ali ni res čeden? Poglejte, takole na steni — s temi verzi, ki se tako lepo berejo. Imenitno ste to naredili!”

Verzi pod barvno podobo Sladkogorske Marije so bili štirje.

Ti, ki si nam že tolikrat nebo zjasnila,
da potešeni spet smo znali kam in kod,
ne boš nas, Mati Sladkogorska, zapustila,
ko v novo leto gremo z Jezusom na pot.

“Dragi Žurga, odslej boste imeli manj skrbi vsako leto, in jaz seveda tudi”, se je nasmehnil Silič in se mu dobrohotno zazrl v oči. “Se vam ne zdi, da bi bili ti verzi primerni tudi za nadaljnja leta? Samo letnico boste vsakič povečali za eno številko”.

Žurga je ob tej misli rahko pokimal. Tedaj ju je nekaj pritegnilo od zunaj, da sta hkrati pogledala skozi okno.

Razsvetlil se jima je obraz: po zraku so se sukale proti tlom lahkoine snežinke.

“Kako bi bilo spet enkrat lepo tu ob morju doživeti božič v belem! Poslušati škripanje snega pod čevlji!”

Ta neizgovorjena želja je bila obema v očeh, ko sta zavzeta gledala snežinke — spomin na neko davno detinstvo . . . Žurgovo med temačnimi hribi na severu, Siličevo sredi vinorodnih gorici daleč na vzhodu.

Drugi slovenski rod na Angleškem

O SLOVENCIH na Angleškem so do sedaj izšle tri knjižice, ki povedo, kako se je razvijalo življenje onih, ki so prišli v letih 1946—1948 in nekaj v 1958 — v begunskem letu — na Otok, da tu preživijo svoje dneve. Res pride vsako leto več študentov, ki žele poglobiti svojo angleščino. Z zaposlitvijo je bilo že nekdanj težko, danes je pa zelo otežkočena, ker ima dežela sama skoraj dva milijona brezposelnih.

Ko so Slovenci pred leti prišli v Anglijo, so se razpršili po vsej deželi. Ponujeno jim je bilo delo v rudnikih, na kmetijah in v opekarnah, kjer je takrat primanjvalo delavcev. Leta v taboriščih so pomagala, da je vsak rad prevzel delo, kakršno se mu je ponudilo. Ko je bilo mogoče, so se mnogi lotili posla, ki jim je bil bolj pri srcu, tako da danes najdete naše ljudi v mnogih poklicih, na katere v začetku niso mogli računati. Čeprav se je tudi pri njih ponavljala zgodovina pionirstva, žive danes sorazmerno dobro. Pokazali so, da so delavni, pošteni, zanesljivi. Kot take jih domačini zelo upoštevajo. Ko so si malo opomogli, so si začeli ustvarjati družine, iz katerih je izšel drugi rod, ki danes dorašča ali pa je že dorasel.

V njem se čuti trdo delo staršev, vendar moremo reči, da si je le malokdo izbral njihov poklic. Otroku okolje, kot je kraj, šola, cerkev, ni bilo tuje kot staršem, ki so se morali najprej vsaj deloma vživeti. Vplivalo je tudi vprašanje jezika. Če so starši z otrokom vztrajno govorili slovensko, je otrok rad odgovarjal slovensko, dokler ni šel v šolo, ki je nanj globoko vplivala; saj noče biti nekaj posebnega in se rad vključi v druge sebi enake. A doma je začel na slovenska vprašanja odgovarjati angleško. Razvoj je pokazal, da prvi otrok tudi kasneje dobro govori slovensko, drugi razume, a odgovarja v drugem jeziku, ki je navadno dialekt. Med sabo otroci vedno govorijo angleško. Drugače je pri mešanih zakonih, mislim narodno mešanih. Ako je domači jezik materin, potem moramo računati, da bo otrok le malo razumel očetov jezik.

Slovenci na Angleškem so pred leti imeli tudi jezikovne tečaje, ki so pomagali, da so se otroci naučili pisati, brati, tudi nekaj zgodovine, kar je pač učitelj

vedel. Za otroka je zelo dobro, če zna dva jezika. K priznanju nekega šolskega ravnatelja, da so slovenski otroci zelo dobri v šoli, moramo dodati, da je danes velika večina teh na univerzah ali politehnikah. Nekaj jih je že dovršilo ter so v službah. Slovensko nadarjenost za jezike so tukajšnji domačini hitro spoznali in jih usmerili v študij tako, da jim danes prav to znanje največ koristi. Tako boste našli Slovenko, da v Španiji uči angleščino in Francoze v Franciji isti jezik. Našli jo boste v uredništvu velike revije za Južno Ameriko, ker dobro zna špansko. V narodno mešanih družinah je le malo drugače, ker je iz tradicije težnja domačega dela v zakonu, da bi otroci čimprej zaslužili in zaslužek prinesli domov.

Drugi rod je vsaj deloma ohranil smisel za kulturo. Zunanji znak je, da rad obleče narodno nošo, se rad udeleži in tudi sodeluje pri prireditvah. Pa tudi pove, če ga vprašate, da je slovenskih staršev otrok. Vendar moramo povsod računati na nekak kompromis, kar je razumljivo.

Najbolj nas zanima njihova vernost, saj se v tem najbolj odraža tok časa. Reči moramo: če so bili starši verni, so tudi otroci vernost ohranili in največkrat še pomnožili. Redki so, ki niso hodili v katoliško šolo, katere vzgojna vrednost je znana. Drugi rod torej teži po tem, da zraste v polno osebnost. Tudi s tem moremo računati, da se je drugi rod sorazmerno visoko povzpел. Med mladimi najdemo kristjane z globokim duhovnim življenjem. Redno meditirajo in pomagajo v cerkvi s svojim delom. Našli jih boste v cerkvah kot ministrante in bralce, a tudi v pomožnih organizacijah. S krajevnimi duhovniki se dobro razumejo. Že starši so bili ključarji in pomočniki, zakaj bi ne bili otroci?

Slovenci na Angleškem niso postali nekaj drugega, da bi se pretopili v Angleže. Žive življenje, kot ga žive ljudje v njihovi okolici, obogateni s kulturo, ki so jo prinesli od doma. Drugi rod je prejel vzgojo od staršev in katoliška šola jo je dopolnila. Kar teži iz posameznika, je polno življenje. Radi gredo pogledat v kraje, ki jih poznajo po pripovedovanju staršev, a se tudi radi vračajo v življenje, ki so ga vajeni na Otok.

MSGR. IGNACIJ KUNSTELJ

Resnično, za hlapca nisem rojen. Morda bi rad bil napojen in nasičen, morda bi rad sladko počival pod gospodarjevo streho, ali moje koleno je tako ustvarjeno, da se ne upogne rado; ne uboga, pa če mu sam ukažem . . . Za mučenca nimam veselja, za junaka ne daru; ali zgodi se, kar se mora zgoditi — oskubite jastreba, v goloba se le ne bo spremenil; in naj se škrjanec devetkrat zakolne, lajal ne bo nikoli.

Hlapci! Za hlapce rojeni, za hlapce vzgojeni, ustvarjeni za hlapčevanje! Gospodar se menja, bič pa ostane in bo ostal na vekomaj, zato ker je hrbet skrivljen, biča vaje in željan!

Dvoje misli iz zakladnice IVANA CANKARJA

OTROŠKI DOBROTNIK

DEJSTVA in bajanja o svetem Miklavžu so tako prepletena med sabo, da je težko vedeti, kaj je o njem resnica in kaj je zgolj izročilo domišljije ljudskih rodov. Da je resnično živel, ni nobenega dvoma. To potrjujejo zgodovinarji, pa tudi Cerkev, ki ga časti med svetniki. Lahko si mislimo, da ga je mednje morala pristeti prav njegova srčna dobrota, v kateri je njegov zgled tako čudovito zasvetil. Da je svetnik še danes po tolikih stoletjih tako poznan in priljubljen ter je človekova domišljija ovila njegovo življenje s številnimi legendami, pa je najlepši znak, kako človeška duša hrepeni po dobroti.

Zgodovinarji pravijo, da je bil Nikolaj (med Slovenci se je zanj že pred stoletji uveljavilo podomačeno ime Miklavž) rojen v mestu Patras, v starodavni maloazijski pokrajini Liciji. Kot deček je bil zelo veren in marljiv. Njegova dobrota se je kazala že v mladosti. Ko so mu umrli bogati starši, je sklenil razdati ubogim vse pridobljeno premoženje. Zgodbe o njem govore, kako je v bivališča revnih na skrivaj metal vrečke zlatnikov. Poln dobrih del je umrl kot škof. Od leta 1086 so njegovi zemski ostanki v mestu Bari, današnja Italija.

Nova slovenska Mašna knjiga omenja v kratkem uvodu k njegovemu prazniku dne 6. decembra tole: **SV. MIKLAJŽ** (ok. 270 — ok. 350) je bil v 4. stoletju škof v Miri v Mali Aziji. Udeležil se je nicejskega vesoljnega cerkvenega zbora. Njegovo češčenje se je zelo razširilo na Vzhodu in po 10. stoletju tudi na Zahodu. Današnji dan naj bi bil dan njegovega pogreba okoli leta 350.

Da se je svetnikovo češčenje razširilo tudi na Zahodu, torej po Evropi, pripisuje zgodovina ruskemu carju Vladimirju. Ta se je leta 949 podal v Carigrad, kjer se je dal krstiti. Kaj naj bi se tedaj zgodilo, nam ni znano, resnica pa je, da je car Vladimir po svoji vrnitvi v domovino oklical sv. Nikolaja za zaščitnika Rusije. Vsa stoletja od takrat je ime Nikolaj v Rusiji zelo splošno in priljubljeno.

Mnoge legende o sv. Miklavžu so zaživele zlasti pri severnih narodih in najbrž je od tam prišla tudi ideja, da se sv. Miklavž vozi na saneh z jelenjo vprego. Svetnikov praznik, 6. decembra, je postal kmalu praznik evropskih otrok, ki jim je svetnik-dobrotnik na svoj dan prinašal darove. In ker je delil dobrote na skrivnem, je seveda prišel v poštev dimnik, ob zaprtih vratih in oknih edini dohod v hišo. Polagoma se je obdarovanje razvilo v predstavljanje svetnika, ki je pri mnogih narodih že dolgo v navadi ter je dobilo svojstven narodni značaj. Protestantizem, ki svetnikov ni maral, je precej tega uničil, iztrebiti pa ni mogel.

Praznovanje svetega Miklavža se je iz Evrope širilo tudi v prekomorske novoodkrite dežele. V Ameriko so ponesli svojo miklavževsko tradicijo Nizozemci, ki so kot priseljenci začeli naselbino New Amsterdam —

sedanji New York. Današnje ameriško ime "Santa Claus" za svetega Miklavža je popačenka iz nizozemskega jezika. Žal so v teku časa popačili tudi svetnikovo podobo in ji odvzeli krščanski značaj. Nič več ni veličastni škof, ampak je postal debelušen šaljivec v rdeči obleki, z rdečo kapo ter v škornjih, ki z dobrohotnim in prikupnim obrazom deli darove. Bela brada mu sicer daje po svoje častitljiv izraz, njegov "Ho, ho, ho!" pa ga zopet dela klovna. Njegova pojava v Novem svetu ni le izpodrinila svetega Miklavža, ampak hoče izpodriniti iz božične dobe celo Kristusa samega. Postal je pretveza številnim kramarjem, ki izrabljajo darežljivost, da sebi polnijo žepe z milijoni.

Tudi naša nova domovina Avstralija pozna le takega "Klause", razen seveda mnoge skupine evropskih priseljencev, ki so z ostalo tradicijo prinesle s seboj na Peto celino tudi pravo podobo svetega Miklavža — škofa.

Kaj pa pri nas Slovencih? Že to, da smo podomačili njegovo ime, je zgovoren znak, da se nam je svetnik res priljubil. Miklavževsko obdarovanje je že pred stoletji postalo del naše narodno-verske tradicije. Ljudski izraz je dal nebeškemu dobrotniku za spremstvo tudi angelce in parklje. Jabolka, orehi ter suhi krhlji in morda kak piškot, pa Miklavževa šiba — kdo bi se z radostjo ne spominjal teh najlepših večerov mladostnih let? Na predvečer svojega godu je obiskal naše vasi kot naša mesta. Modernjši časi so spremenili le to, da so k skromnim darovom dodali tudi igrače, zlasti po mestih.

Nič čudnega, da smo ponesli tradicijo svetega Miklavža tudi v izseljenstvo, kamor koli po svetu smo se razkropili Slovenci. Še to lahko rečemo, da jo bo morda prav zdomstvo narodu tudi ohranilo in morda enkrat

doma znova poživilo. Saj hočejo v Sloveniji po zadnji vojni Miklavžu nasilno odvzeti verski značaj. Izpodrinil naj bi ga Dedek Mraz — po znanem pravilu: Najlaže nekaj uničiš, če nadomestiš s sličnim . . .

Menim, da je slovenska tradicija svetega Miklavža prestara, da bi jo celo pod pritiskom mogli popolnoma izriniti iz narodovega srca. In škoda bi bilo, da bi jo. Le naj ostane doma tleča, živa pa gotovo med nami zdomci! A glejmo pri tem tudi vzgojno stran, ki jo je naša tradicija svetega Miklavža včasih kar prezrla! Kot otroci smo morali namreč zvedeti skrivaj od drugih ali pa sami počasi spoznati, da so darovalci starši in da je Miklavž "ponarejen", z njim pa tudi angelci in parklji. To nam je iskreno otroško veselje zagrenilo, obenem pa mogoče vsejalo v mlada srca prve dvome: morda me pa tudi z ostalimi zgodbami v zvezi z vero vlečejo za nos? . . . Mnogo bolj vzgojno je otroku razložiti sliko resničnega svetega Miklavža, ki se ga po tolikih stoletjih prav zaradi njegove darežljivosti še vedno ves svet spominja. Če otroku na lep način povemo, da nekdo prav tega svetnika-dobrotnika le oblečen predstavlja, bo daru prav tako vesel, razočaranja v lastnem

spoznanju pa ne bo doživel. Otroka pri tem lahko spomnimo, naj se ob Miklavževi zgodbi tudi sam uči dobrote do drugih, saj bo v življenju dostikrat srečal soljudi, ki bodo potrebni pomoči.

Na vzgojo moramo misliti tudi pri nakupovanju darov, ki naj jih prinese otroku sveti Miklavž. Celo "svetniška darežljivost" ima svojo mero. Slabo bo vplivalo na vzgojo otroka, ki bo — nezasluzeno — dobil veliko, morda mnogo več kot njegov prijatelj, ki bi dar res zaslužil, pa ga njegovi starši ne zmorejo. Obsipati otroka z igračami se pravi razvajati. Zlasti še, če mu v teku leta ob otroških muhah obljublamo, da "mu Miklavž ne bo ničesar prinesel, ker ni priden". Le čemu bi se potrudil ubogati, če pa iz prejšnjega leta ve, da je bil Miklavž kljub temu kaj darežljiv?

Pametni roditelji bodo tudi pri izbiri darov upoštevali vzgojno stran: igrače lahko mlado dušo poplenuje, pa tudi podivjajo. Dvomim, da mnogi mislijo na to, ko svojemu fantičku kupujejo igrače-orožje. Pravi sveti Miklavž bi jim tega v vsej svoji svetniški dobroti gotovo ne prinesel . . .

P.S.

Za naše koroške brate

TUDI AVSTRALSKI SLOVENCİ smo pokazali, da nam ni vseeno, kakšne krivice se gode našim bratom na Koroškem. Na letnem zborovanju Slovenskega društva Melbourne, ki je bilo ravno na nesrečni dan preštevavanja koroške manjšine, 14. novembra letos, smo skupno izjavili svojo solidarnost do rojakov na Koroškem. Tako predlog g. Marjana Peršiča kot besede dr. Franca Miheličiča ter p. Bazilija so bile nagrajene z

navdušenim ploskanjem. Sprejeta je bila resolucija, naj "novi odbor S.D.M. povzame korake pri ostalih slovenskih organizacijah Avstralije, da s skupno akcijo nudijo moralno, materialno in vso drugo možno pomoč našim bratom na Koroškem pri njihovi borbi za svoje narodne pravice".

Iz zborovanja je bil poslan tudi sledeči brzojav avstrijskemu poslaniku v Canberro:

Ob priliki letne skupščine Slovenskega društva Melbourne so člani z velikim ogorčenjem sledili poročilom o slovenski manjšini na Koroškem, ki je pod hudim pritiskom ekstremističnih nacionalističnih elementov kakor tudi državnega vodstva. Pritisk je dosegel višek v nenavadnem preštevavanju manjšin na 14. novembra letos.

Izjavljamo, da tako ravnanje nasprotuje duhu pravil Združenih narodov o sleherni obliki diskriminacije zaradi rase in narodnosti pripadnosti ter obenem tudi zanika sedmi člen Avstrijske državne pogodbe.

Izrekamo svojo solidarnost do koroških Slovencev ter Vas prosimo, da posredujete naš protest svoji vladi na Dunaj.

Čas je bil, da smo spregovorili tudi avstralski Slovenci. Ko se naši rojaki na Koroškem bore za narodni obstanek na lastni zemlji, v "zibelki slovenstva", prav gotovo ne smemo držati rok križem! V takih in podob-

nih primerih bi bil molk kaj klavrn odgovor na prizadete krivice. Žal smo avstralski Slovenci kaj boječi in redko dvignemo svoj glas celo takrat, ko gre za naše lastne pravice . . .

27. novembra 1976

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-9874

LETOŠNJI BOŽIČNI SPORED:

MELBOURNE: Poslužite se prilike za božično spoved že na nadeljo pred božičem (19. decembra) pred osmo in deseto mašo, da ne bo prehudega navala pred polnočnico.

Petek, 24. decembra, božična vigilijsa: Ves dan je prilika za božično spoved, samo pridite in pokličite patra v Baragovem domu. Zvečer bo spovedovanje od devetih do deset minut pred polnočjo. **Točno opolnoči:** v procesiji bodo otroci s svečkami spremili Jezusa do jaslje v votlini. Sledi blagoslov jaslje in pričetek polnočne maše. Po polnočnici je zopet prilika za spoved. — Računamo na lepo vreme in polnočno božično bogoslužje pri votlini na dvorišču Baragovega doma. V dežju bo polnočnica seveda v cerkvi.

Sobota, 25. decembra, BOŽIČ: Maše v našem verskem središču ob osmih, ob desetih (v lepem vremenu na prostem pri votlini) ter ob petih popoldne. Pred vsako mašo je tudi prilika za spoved.

Nedelja po božiču (26. decembra), praznik SVETE DRUŽINE in obenem izseljenska nedelja (letos tudi Stefanovo): Maše kot običajno ob osmih in ob desetih, tudi prilika za sveto spoved.

Sobota, 1. januarja, NOVO LETO: Maše ob osmih, desetih (ob lepem vremenu na prostem pri votlini) in ob petih popoldne. (Če bo na prostem, zavisi od vremena in števila ljudi). Pred mašami spovedovanje.

Nedelja, 2. januarja: praznovanje razglasenja Gospodovega. Običajni nedeljski spored.

ST. ALBANS in okolica (Sunshine, East Keilor, Avondale Heights . . .): Prilika za slovensko spoved bo v cerkvi Srca Jezusovega na četrtek pred božičem (23. decembra) zvečer od osmih do pol devetih.

NORTH ALTONA in okolica (Footscray, Yarraville, Altona, Newport . . .): Slovensko spovedovanje na sredo 22. decembra od pol sedmih do pol osmih — cerkev sv. Leona Velikega.

Jaslice našega verskega središča

NOBLE PARK in okolica (Springvale, Clayton, Oakleigh . . .): Spovedovanje v cerkvi sv. Antona na sredo pred božičem (22. decembra) od 7—8 zvečer.

GEELONG in okolica: Prilika za slovensko božično spoved je v cerkvi sv. Družine, Bell Park (kraj naše vsakomesečne slovenske maše) na četrtek 23. decembra od 6 — 7.30 zvečer.

WODONGA in okolica: Slovenski duhovnik bo spovedoval v cerkvi Srca Jezusovega, Wodonga East, na torek pred božičem (21. decembra) od pol sedmih do pol osmih zvečer.

MORWELL in okolica: Za tamkajšnje rojake in rojake po Gippslandu bo prilika za slovensko božično spoved v cerkvi Srca Jezusovega na torek, 21. decembra, zvečer od 6—7.

BERRI, S.A. — Po dogovoru z adelaidskim p. Filipom bo Melbourne skrbel za obisk rojakov v Berriju pred božičem in pred veliko nočjo. Letos bo imel Berri slovensko sveto mašo in priliko za božično spoved na **ponedeljek pred prazniki, 20. decembra.** Spovedovanje od pol osmih zvečer dalje, nato sveta maša.

HOBART, TASMANIJA: Za tasmanske Slovence bo sveta maša na **nedeljo pred božičem, 19. decembra, ob sedmih zvečer.** Cerkev kot običajno: Sv. Terezija, Moonah. Izrabite priliko za božično spoved v domačem jeziku pred sveto mašo, zato pridite pravočasno! — Naj omenim, da pride pater zaradi preobilnega predbožičnega dela v Hobart samo za mašo in ne že nekaj dni prej tudi za obiske po hišah. Zato ne čakajte na njegov osebni obisk in povabilo, gotovo pa pridite v cerkev!

● Izrabite priliko, da se za božič duhovno obnovite in poglobite, saj to je namen praznikov. Mnogo rojakov po svetu nima priložnosti za slovensko bogoslužje in spoved . . .

Gornji spored homo vključili tudi v običajno božično pismo, ki bo šlo te dni med vas. Tako bodo o na-

šem božičnem sporedu obveščeni tudi tisti, ki niso naročeni na MISLI. Za sleherni božični dar za oskrbovanje našega verskega središča v Kew pa se vsem že zdaj iskreno zahvaljujem. Bog Vani vsem povrni!

● Tu so naši krsti zadnjega meseca: 30. oktobra je bila krščena **Lidija**, hčerka **Mirka Koder** in **Marije r. Janžekovič**, **Bayswater**. — Naslednji dan pa je krstna voda obilila **Viljema**, novi prirastek družine **Zdravka Repič** in **Anice r. Žužič**. Prinesli so ga iz **Tullamarine**. — Iz istega okraja je 6. novembra krščevala družina **Josipa Vlahak** in **Zinke r. Stipanič**: hčerki bo ime **Patricia Ana**. — Na dan 13. novembra je krstna voda obilila **Ano Marijo**, ki je razveselila družino **Ratka Stojšič** in **Vesne r. Sirok**, **Prahran**. Ta datum beleži poleg tega še pet krstov: **Štefan Željko** je sinko **Željka Rob** in **Silvije r. Kosi**, **Mulgrave**; **Melita Marija** pa je nova članica družine **Petra Belec** in **Beti r. Gornik**, naših sosedov za cerkvi. Za **Bernarda** bodo klicali sinka **Mira Marušiča** in **Jadranke r. Matušin**, **Tullamarine**. Iz **Sunshine** so prinesli ljubka dvojčka, prvi sad mlade družine **Ivana Novosel** in **Marije r. Lončarič**: prvemu bo ime **Ronald Oliver Mark**, drugemu pa **John Michael Edward**. — **Pavel Brodey** in **Olga r. Rošelj** iz **St. Albans** pa sta dobila **Davida**, ki je bil krščen 27. novembra.

Čestitke vsem družinam, malčkom pa srečo v življenju!

● Poroko morem omeniti v naši cerkvi topot le eno: na soboto 27. novembra sta si podala roke **Ian Edmund Farnell** in **Branka Oblak**. Zenin je bil rojen v Kew in je po rodu Avstalec, nevesta pa je bila rojena na

Jesenicah in krščena v Kranju. Kot komaj štiriletno punčko sem jo pred leti prvič srečal v Bonegilli. Paru iskrene čestitke!

● Na nedeljo Kristusa Kralja (21. nov.) smo imeli slovesnost prvega svetega obhajila. Deset prvoobhajancev je doživelo euharistično združenje s Kristusom: **Vlasta Težak**, **Mojca Težak**, **Monika Težak**, **Olga Baligač**, **Marjetka Baligač**, **Martina Baligač**, **Tanja Markič**, **Bogdan Skok**, **Roman Celhar** in **Jožef Tobijaš**. Vse leto so pridno hodili k pouku. — Slovesnost je bila prigrizna: tudi staršem in ostalim vernikom bo ostala v lepem spominu. Berila sta brala prvoobhajanca **Tanja Markič** (morala je stati na pručki, da se je videla nad knjigo) in **Bogdan Skok**.

● Novembrska radijska oddaja našega verskega središča (dne 29. nov.) na 3EA nas je z adventnimi mislimi in glasbo pripravila na božič. Zdaj Melbournčani menda že veste, da je čas slovenske verske oddaje vsak zadnji ponedeljek v mesecu. Le za praznike smo po dogovoru s Planico zamenjali ponedeljke in bo naša božična oddaja na **ponedeljek pred božičem — 20. decembra**. Ne zamudite jo! Društvu Planica pa iskrena hvala za razumevanje.

● Ko bo ta številka MISLI med vami, bo šolsko leto naše Slomškove šole že zaključeno. Za nami bo tudi šolski izlet, ki ga vsako leto za mladino organizira naše središče s pomočjo Društva sv. Eme, ki plača prevoz za gojence. Zadnji šolski nastop pa je na prvo decembrsko nedeljo združen z Miklavževanjem. Mislim, da so prav vaje za nastope in učenje združeno z njimi najboljša metoda vsake izseljenske šole. Otrok dobi

Počitnice na morju!

NAŠA POČITNIŠKA KOLONIJA na morju (MT. ELIZA) bo zaživela v januarju kar za štiri tedne, da je tako večjemu številu slovenske mladine dana možnost prijetnega oddiha.

Prva skupina: **mladenke** nad dvanajst let. Od nedelje 2. januarja do sobote popoldne 8. januarja.

Druga skupina: **deklice**. Od nedelje 9. januarja do sobote popoldne 15. januarja.

Tretja skupina: **dečki**. Od nedelje 16. januarja do sobote popoldne 22. januarja.

Četrta skupina: **mladinci** nad trinajst let. Od nedelje 23. januarja do sobote popoldne 29. januarja.

Za vse skupine bo odhod po deseti maši izpred slovenske cerkve. Prevoz oskrbijo starši — mi po dogovoru le za tiste, ki lastnega prevoza nimajo. Na soboto naj pridejo starši po otroke v Mt. Elizo ter izrabijo dan za lastno razvedrilo ter skupni piknik.

Dobili smo isti idilični kraj kot lansko leto (**GREY-FRIARS**, Mt. Eliza); prostorna hiša je tik nad obalo, ki je zelo varna tudi za neplavalce.

Poleg osebnih stvari je treba prinesiti s seboj rjuhe in prevleko za blazino, ali pa spalno vrečo — ostalo je na razpolago.

Koliko bo stalo? Za ves teden \$30.— na osebo, za drugega in ostale otroke iste družine pa \$25.— (Od tega gre \$17.50 na osebo za najem hiše, ostalo za hrano). Kdor staršev želi dati kaj več, bo hvaležno sprejeto, saj si stavljamo vprašanje, če bomo mogli pokriti vse stroške. Ne gre nam za dobiček, prepričani pa smo, da lepših počitnic naši mladini ne bi mogli pripraviti.

Za vpis je zadnji čas, ker je število otrok omejeno. **POHITITE!**

besedni zaklad, nastop sam pa mu prinese priznanje gledalcev ter ga navduši za nadaljnje delo. Pa tudi starši ter mi ostali imamo pri tem svoje veselje.

Tako naša Slomškova šola kot ostale po slovenskih organizacijah so gotovo odlična podlaga za resen študij slovenskega jezika, ki bo z novim šolskim letom uveden v pouk srednjih šol. En vzrok več, da z njimi nadaljujemo in vsako leto pripravljamo nove začetnike za slovenske razrede srednjih šol. Čim število učencev tujega jezika občutno pade, šolske oblasti razred ukinito. To pa se slovenskim razredom res ne sme zgoditi. Pretežno je bilo uspeti, da bi doživeli kaj takega.

Zadnje šolsko leto je bilo v našo Slomškovo šolo vpisanih 86 učencev: nižji razred jih je imel 62, srednješolski razred pa jih je obiskovalo 24. Kar lepo število.

● Lep je bil obisk naših grobov na prvo novembrsko nedeljo, pa tudi v Sunburyju na procesiji isti dan popoldne smo bili številno zastopani. Zlasti je bilo veliko mladine v narodnih nošah: če sem prav štel, se jih je zbralo kar 47. Vsem se zahvaljujem za udeležbo — dostojno smo pred avstralsko javnostjo predstavljali slovensko skupino.

● Smrt nam ta mesec ni prizanesla. Kar tri njene obiske moram omeniti.

Dne 4. novembra je v Lilydale v nesreči pri delu nenadoma izgubil življenje FRANC REPINA: žalostno je končal pod valjarji stroja za mletje kamena. Pokojnik je bil rojen 30. septembra 1926 v Gradiški pri Mariboru. Po prihodu v Avstralijo je v glavnem delal po gozdovih, dokler se ni 17. aprila 1971 v naši cerkvi poročil z Ivanka Miklavc vdovo Lah. Domek sta si kupila v Lilydale, kjer je dobil tudi zaposlitev, ki pa ga je zdaj žal stala življenje.

Pogrebna maša je bila v torek 9. novembra v farni

cerkvi v Lilydale in na pokopališču istega kraja je dobil tudi svoje zadnje počivališče. V naši cerkvi pa smo na isti dan tudi opravili mašo zadušnico za njegov pokoj. Priporočamo ga v molitev.

Dne 9. novembra je v Avondale Heights nenadoma umrl ANDREJ MODERC: zrušil se je zadet od kapi, ko je na vrtu kosil travo. Pokojnik je bil rojen 1. decembra 1906, Lokev pri Divači. Po poklicu je bil krojač, a v mladih in srednjih letih se je mnogo ukvarjal tudi na lokalnih odrskih deskah ter v pevskih zborih. Kot vdovec je s svojo hčerko Marto v marcu 1962 došel na ladji "Neptunia" v Avstralijo. Nastanil se je pri svoji hčerki Stanki, poročeni Ricciotti, v Avondale Heights. Zlasti med primorskimi Slovenci je bil široko poznan in priljubljen.

Pokojnega je pokrila avstralska zemlja pokopališča Memorial Park, Altona. Naj počiva v mirju božjem!

Na nedeljo 21. novembra je nenadna smrt zadela eno naših družin v Wodongi: družina Antona ISKRA in Ane r. Udovič (oba iz Novokračine) je izgubila svojega sina DENNISA, komaj devetnajstletnega fanta. Zjutraj so ga našli mrtvega v postelji. Bil je že nekaj časa pod zdravniškimi pregledi zaradi krvi, a ravno nedavno je zdravnik izjavil, da se je razmerje belih in rdečih krvnih teles uredilo. Tudi operacijo je nedavno srečno prestal.

Iskrova družina se je iz Bonegille naselila v bližnji Wodongi ter si na Brockley cesti ustvarila svoj slovenski domek. Dennis je bil rojen dne 10. oktobra 1957 v Alburyju, šolo pa je obiskoval in končal v Wodongi. Bil je miren in priljubljen fant ter je njegova nepričakovana smrt zlasti družini zadala globoko rano. Slovensko mašo zadušnico smo zanj opravili v cerkvi Srca Jezusovega, Wodonga East, na sredo 24. novembra, vstajenja pa bo čakal na pokopališču v Wodongi.

Žalujemo vseh treh družin naše iskreno sožalje.

ŠLI SMO

Šli smo tisto poznano pot . . .
Ob poti so okna mežikala,
v svetlobi noči se svetlikala,
kot da vprašujejo: Kdo bo šel tod?

Ozko bila odmetana je gaz
do tja, kjer so jasli postavili,
kjer naj bi Njega pozdravili,
čeprav je škripalo, čeprav je bil mraz.

V linah je pelo — o moj Bog! —,
pelo in pelo in peli smo vsi,
čeprav smo se komaj držali gazi.
Saj nas je klical pastirjev rog . . .

M. JAKOPIČ

NOVI OBRED SPRAVE

"Ali je res, da Cerkev zdaj uvaja nekako skupno spoved, spovedi posameznika pa ne bo več? Tako mi je pravila sosedka, češ da je slišala v cerkvi pri pridigi. Malo čudno se mi zdi in bi rada pojasnila . . ." (Piše sydneyška naročnica).

TAKIH in podobnih vprašanj sem zadnji čas nekaj že dobil. Iz njih se vidi, kako hitro se zlasti cerkvene spremembe napak pojmujejo in s popolnoma zgrešeno razlago širijo od ust do ust. Vzrok v našem primeru je najbrž nezadostno znanje angleščine, gotovo pa tudi nepoučenost v verskih zadevah. Pridali bi morda še odpor proti vsemu, kar hoče Cerkev z najboljšimi nameni na nov način približati verniku našega časa.

Zadnji cerkveni zbor se je nujno dotaknil tudi spovedi, zakramenta pokore. Poudaril je lepši in pomembnejši izraz zanj: **zakrament sprave**. To pove namen in bistvo, saj iskreno kesanje in priznanje grehov prinese spravo z Bogom in ljudmi.

Koncilске odločbe sprememb tega zakramenta je Cerkev uvedla z letošnjim adventom. Ne gre za nič bistveno novega, le zakramentu sprave hoče dati pravo mesto in pravilno pojmovanje. Zdi se, da ravno ta zakrament, sveta spoved, danes doživlja krizo: z ene strani ugovarjanje, z druge nezanimanje. Mnogi spoved opuščajo zaradi pomanjkanja vere, drugi zaradi neustrezne verske izobrazbe, ali pa splošne moralne krize, ker greha sploh ne priznavajo več. Nemalo vernikov od spovedi odbija tudi pretirano naglašeni juridični vidik. — Za mnoge povprečne kristjane pa je spoved postala nekako "avtomatična" in se je poplitvila. O njej imajo le medle pojme. K spovedi sicer gredo, morda enkrat na leto, ker je tak pač cerkveni predpis in jim je to obenem postala navada. V tem so kar zadovoljni sami s seboj, brez globlje želje postati boljši. Mislijo, da je dovolj, če v spovednici zamenjajo grehe za nekaj očenašev.

Toda spoved je zakrament sprave in prijateljstva z Bogom, je in mora biti človekovo **spreobrnjenje**. Saj prav spreobrnjenje Kristus postavlja kot pogoj za prejem vere in za vstop v božje kraljestvo. Priznanje grehov ima samo tedaj svojo veljavo, če je znamenje iskrene notranje odklonitve od greha. Zato tudi kesanje ni mogoče samo "odmoliti", niti obuditi v enem trenutku: biti mora sad milosti in nekaj trajnejšega. Enako tudi zadoščevanje (pokora) ni enkratno dejanje: biti mora izraz notranjega spokornega duha, iz katerega nujno sledi naše izboljšanje v odnosih do Boga in bližnjega.

Ne, Cerkev nima niti namena niti ne more odpraviti zakramenta pokore. Prihaja pa nam naproti z novim

pokoncilskim "Obrednikom pokore", da bi tudi v tem zakramentu videli nekaj več kot zgolj zunanost brez globine.

Novi "obred sprave posameznih spokornikov" govori o dveh načinih spovedovanja. Lahko bo vsak spoved opravil kot dosedaj, kleče v mraku in pred zastrtim okencem spovednice; ali pa bo njegova spoved sede, v zaupnem razgovoru z duhovnikom iz oči v oči, ki ne bo le obtožba grehov, ampak pogovor o svojih duhovnih problemih. Vzelo bo seveda časa, da bodo vse cerkve spremenile spovednice za rabo obeh načinov, ali pa dobile posebne sobice — "duhovne posvetovalnice".

Druga možnost je "obred sprave več spokornikov z osebno spovedjo ter odvezo vsakemu posamezniku". Greh ne ovira le našega osebnega razmerja do Boga, ampak je ovira tudi za našo okolico in celotno občestvo Cerkve. Poleg tega je človek družabno bitje in sebe doživlja tudi v skupnosti. Nič ne bo napak, če se bodo od časa do časa, morda ob večjih shodih ali pred večjimi prazniki, v cerkvi prisotni verniki skupno pripravili za zakrament sprave. V skupni molitvi in petju, poslušanju božje besede ter izprašanju vesti s pomočjo duhovnika bo svoje grehe vsak lažje spoznal ter občutil tudi kesanje. Nato bo vsak posameznik stopil v spovednico, da se grehov še spove in prejme odvezo. Končno se bodo vsi skupaj zahvalili za dobrote božjega odpuščanja.

V tretjem delu pa novi obrednik govori o "obredu sprave več spokornikov s splošno spovedjo in skupno odvezo". Uporabljala naj bi se v sili, ko ni možnosti za posamezno spoved: je torej izjemno dejanje za izjemne slučaje. Prav za prav ni nič novega, saj je Cerkev vsa stoletja uporabljala skupno odvezo vernikom v sili: ob naravnih nesrečah, v zadnji vojni ob zračnih napadih, vojakom pred odhodom v boj . . . Zdaj je ta praksa Cerkve samo raztegnjena tudi za izredne prilike v vsakdanjem življenju. Če je pred velikimi prazniki na razpolago le en duhovnik in je zaradi navala nemogoče vsakemu posamezniku zadostiti željo po spovedi, je splošna odveza morda edino sredstvo, ki omogoči vernikom, da se tudi dejavno udeležijo Gospodove daritve — s prejemom obhajila. Po taki splošni odvezi, če je združena z resničnim kesanjem, torej vernik sme k obhajilu, predno se je osebno spovedal. Veže pa vsakega, ki se zaveda težkega (smrtnega) greha, da ob prvi priliki opravi tudi osebno spoved, gotovo pred novo priliko splošne odveze.

Namen vsakega cerkvenega zbora je prenova Cerkve in s tem posameznih kristjanov. Prav ob zakramentu sprave bomo to osebno prenovalo najgloblje doživljali, saj iskren obred sprave vernega človeka znova in znova prenavlja. V novem obredu in raznih možnostih spovedi zasije resnična sprava z Bogom (pa tudi z ljudmi in tako rekoč z vsem stvarstvom) v lepši in vabljejši luči. Tako z novo močjo posega v življenje Cerkve, sveta in najprej seveda v življenje vsakega posameznika. Tudi v tvoje življenje!

P. LOVRENC

OB JORDANU je Janez povedal, da je Odršenik že prišel:

Jaz krščujem z vodo; sredi med vami pa stoji, katerega vi ne poznate, ta, ki pride za menoj, ki je pa pred menoj, in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen njegovega obuvala. (Jan 1, 26 in 27)

Tu je sveti puščavnik tudi oznanil ljudstvu:

Glejte, Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta (Jan 1, 29).

Končno je tu v jordanško vodo stopil sam Odršenik. Po krstu pa se je nad njim odprlo nebo in nebeški Oče je izrekel svoje potrjenje:

Ta je moj ljubljeni sin, nad katerim imam veselje (Mt 3,17).

Tell et Tawil ali Gharaba danes velja med raziskovalci svetih krajev za najverjetnejše mesto Janezovega krščevanja.

Od kraja, kjer smo obiskali obalo Mrtvega morja, moramo nazaj po cesti, nato pa smo po kratki vožnji že ob Jordanu. Puščavski kraj se spremeni: obda nas tropično rastlinje, med katerim se vije znamenita reka.

Palestinski romarji vseh stoletij so redno poromali tudi na obalo Jordana, da so se ob spominu na Jezusov krst tudi sami okopali v jordanški vodi. Mnogo katehumenov prvih stoletij si je zaželelo sprejeti krst na tem svetem kraju in

imeli so za posebno milost, če se jim je želja uresničila. Kraj omenja že sveti Hjeronim kot mesto, "kjer je Gospod s svojim krstom očistil vodo, ki je bila okvarjena z vesoljnim potopom in uničenjem človeštva". In Antonin iz Piačence poroča v šestem stoletju o številni množici ljudstva, ki se je zlasti na predvečer praznika razglasenja Gospodovega zbrala na bregu Jordana in okopala v jordanški vodi. Po kopeli so se povili v bela oblačila, ki so jih potem skrbno čuvali vse življenje in hranili za svoj pogreb: v to oblačilo povite so jih pokopali, ko je prišla smrtina ura. Po njegovem poročilu je lesen križ v vodi označeval mesto Gospodovega krsta, do reke pa je tam vodilo dvoje marmornatih stopnišč. Med ljudstvom je bilo tudi mnogo bolnikov, zlasti gobavcev, ki so prišli h kopanju v upanju na ozdravljenje.

Romarji k Jordanu niso prenehali niti v časih najhujših nevarnosti za življenje. Če posamezniki niso upali na pot, so se združili v skupine, da so lažje odganjali številne roparje samotne poti. Zgodovina nam poroča iz časa turške oblasti nad Sveto deželo, da se je k Jordanu podala skupina preko tri tisoč romarjev, ki so si za pot izprosili celo vojaško varstvo.

Ob Jordanu je stala že v začetku petega stoletja cerkev sv. Janeza Krstnika, kar razberemo iz poročil o sveti Mariji Egipčanski (umrla leta 431). Na dan svojega spreobrnjenja je šla k Jordanu in obiskala to Janezovo svetišče. Nato je na drugem bregu reke začela svetniško življenje samotarke. To starodavno cerkev je porušil potres leta 1034. Obnovljena je bila v letih 1143-80, a kasnejša stoletja ji niso prizanesla. Današnja cerkev istega imena z grškim pravoslavnim samostanom je novejšega izvora. Vzhodni breg reke pa ima ostanke stare bizantinske cerkve, ki jo je najbrž pozidal cesar Anastazij leta 500.

Tod okoli so — poleg frančiškanov — tudi druge verske skupine odkupile zemljišča in samostanov je v bližini kraja Jezusovega krsta kar precej. Ob Jordanu so hotele biti ruska, sirska in koptska pravoslavna Cerkev, dalje armenski ka-

V času obiskanja...

"Ampak blizu NOVE ZAVEZE bo treba le ostati, ali pa nismo več kristjani. . ." Zadnji stavek p. Bernarda bralcem MISLI.

toličani in melkiti.

Frančiškani so ob reki Jordan leta 1935 pozidali kapelo z malim gostiščem za oskrbo romarjev. Potres 18. decembra 1956 je z ostalimi samostani v jordanški dolini tudi to kapelo tako uničil, da so jo morali podreti. Namesto nje so pozidali malo osmerokotno spominsko svetišče, ki ima prostor le za oltar. Stoji na kraju apside prvotne kapelice, pokriva ga streha v obliki kupole, med stebri so namesto sten steklena okna. Ob reki pa so frančiškani zgradili leta 1933 kapelico z oltarjem za mašo na prostem. Obnovljena je bila leta 1956, naslednje leto pa obdana s stopniščem v obliki arene. V arabskem jeziku se kraj imenuje El Maghtas.

Nekako osem kilometrov od kraja leži . . .

JERIHA,

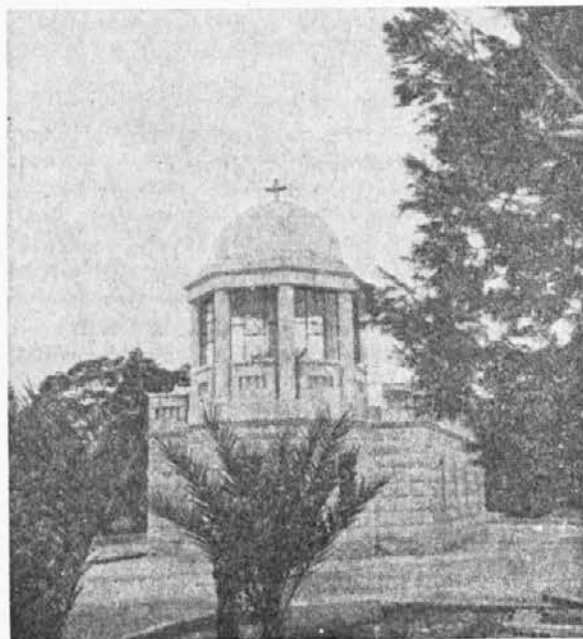
ki je še danes mesto palm in zelenja — prava oaza sredi razsušene puščavske zemlje. Leži 250 metrov pod morsko gladino, zato ima v zimskih mesecih milo podnebje ter doda prebivalcem (nekaj nad tisoč) stotine letoviščarjev. Številne dattelne palme, nasadi pomaranč, banan in granatnih jabolk dobivajo osvežilno mokroto od znamenitega Elizejevega studenca. Iz druge knjige kraljev (2 Kr 2, 19—22) vemo, da je prerok Elizej vrgel v ta izvir soli, ter tako "ozdravil" neužitno vodo. V bizantinskem času so tod pozidali cerkev v čast sv. Elizeju, ki pa je seveda že zdavnaj ni več. Pač pa so bile leta 1935 odkrite razvaline bizantinske cerkve sv. Andreja, ki so danes koptska last. Ostanke mozaikov in grških napisov so iz šestega stoletja. Vreden ogleda je mozaik, ki so ga našli v drugi bizantinski cerkvi (tudi verjetno iz 6. stoletja); ta cerkev se danes imenuje po grškem arhimandritu Antimosu, ki jo je našel in delno tudi odkril. Le iz zgodovinskih virov je znano v tej okolici svetišče, ki ga je cesar Justinijan pozidal v čast Materi božji. Sploh je moralo biti okrog Jerihe in ob

bregovih Jordana do Mrtvega morja svoj čas veliko svetišče: znanih nam je 21 imen, a njih krajev je bilo doslej odkritih le nekaj.

Vsekakor je imela Jeriha že od Kristusovih časov tudi kristjane, leta 325 pa je dobila celo svojega škofa, a ne za dolgo. Današnja frančiškanska cerkev v mestu je iz našega stoletja (1924) in posvečena Dobremu Pastirju, katoliška župnija pa je bila ustanovljena šele leta 1950. Poleg hospica za romarje oskrbujejo frančiškani tudi deško šolo, frančiškanske sestre pa dekleško.

Današnja Jeriha ne stoji na mestu stare Jerihe, ki je znana kot najstarejša poznana naselbina na svetu. Tudi najstarejše zidano svetišče so našli prav tu. Povzpeli se moramo severno od glavne ceste na hribček, kjer nam nenaravno oblikovana površina pove, da smo na kraju starega mesta, tolikokrat porušenega in tolikokrat znova pozidanega.

Kapela ob Jordanu v spomin Jezusovega krsta

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.

Fr. Lovrenc Anžel O.F.M.

St. Raphael's Slovene Mission

313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160

(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)

Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne

St. Raphael's Convent

311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160

Telefon kot zgoraj.

BOŽIČNI SPORED

18. decembra, sobotna večerna maša ob 7. uri.

19. decembra, IV. adventna nedelja.

Sv. maše v Merrylandsu ob 8. uri zjutraj in ob 9.30 dopoldan (mešani zbor).

Canberra ima mesečno službo božjo ob 6. zvečer v Garranu.

24. decembra, petek. Božična vigilijsa.

Ob 7. zjutraj vigilsa sv. maša.

Opolnoči slovesna polnočna maša v Auburn Town Hall.

25. decembra, sobota. BOŽIČ, ROJSTVO NAŠEGA GOSPODA JEZUSA KRISTUSA.

Sv. maše v Merrylandsu ob 8. zjutraj, 9.30 dopoldan (poje mešani zbor) in ob 11. dopoldan.

Ob 5. uri popoldan božična maša tudi v Wollongongu.

26. decembra, nedelja po božiču. SVETA DRUŽINA in SVETI ŠTEFAN.

Merrylands, ob 8. zjutraj in ob 9.30 dopoldan (poje zbor).

Newcastle, sv. maša ob 6. uri zvečer v Hamiltonu.

31. decembra, petek. Silvestrovo.

Ob 7. zvečer, Merrylands, zahvalna služba božja za konec leta.

1. januarja 1977, sobota. NOVO LETO. PRAZNIK MATERE BOŽJE.

V Merrylandsu je na prvi dan novega leta služba božja ob 9.30 dopoldan s petjem mešanega zbora. Poleg te je tudi sv. maša ob 6. uri zvečer.

2. januarja, nedelja. SVETI TRI KRALJI. RAZGLAŠENJE GOSPODOVO.

Služba božja ob 8. uri in ob 9.30 dopoldan (zborno petje)

7. januarja, prvi petek.

Ob 7. uri zvečer je sv. maša s pobožnostjo v čast Srcu Jezusovemu z blagoslovom. To velja za vse prve petke v mesecu.

8. januarja, sobota. Večerna maša — kot vsako soboto ob 7. uri.

9. januarja, nedelja. GOSPODOV KRST. Sv. maše ob 8. in 9.30 dopoldan ter tudi ob 5. uri popoldan v Wollongongu.

Nadaljne nedelje je služba božja po običajnem urniku: vsako soboto ob 7. uri zvečer in ob nedeljah ob 8. uri zjutraj ter ob 9.30 dopoldan (zborno petje).

Rojaki v CANBERRI in BRISBANU bodo posebej pravočasno obveščeni o božični službi božji pri njih.

"ŠTEFANOVANJE" v priredbi našega središča v Merrylandsu bo tudi letos v AUBURN TOWN HALL. Vršilo se bo v ponedeljek 27. decembra. Začetek je ob 6. uri zvečer. Igral nam bo kvintet "Srebrne strune" pod vodstvom Štefana Šernecka ml. Ta prireditev bo letos še štirindvajsetič. Lepo vabljeni! Drugi dan se boste brez skrbi naspali in odpočili, ker je še prost dan.

DRUŠTVO SV. ANE je praznovalo prvo obletnico obstoja. Tega dogodka smo se spomnili na skromen način pri novembrskem sestanku. Članicam želimo še dosti uspehov in složnega dela za procvit našega verskega središča.

SLOVENSKA BIRMA bo naslednje leto v oktobru v Merrylandsu. Prosimo, da čimprej prijavite kandidate za pripravo na prejem tega važnega zakramenta.

Pripravljali tečaj za PRVO SV. OBHAJILO se bo pričel z novim šolskim letom. Tudi ti otroci naj se čimprej prijavijo.

NAŠI POKOJNI

Prav na praznik vseh svetnikov, v ponedeljek 1. novembra 1976, je v domu za onemogle, Yagoona, preminul rojak HUGO PLAZER. Rojen je bil 25. julija 1907. v Zagorju ob Savi. Živel pa je večino svojega življenja doma v Ljubljani. Bil je sin pok. Avgusta in Marije, roj. Zaletel (umrla v Sydneyu, pokopana v Rookwood). Leta 1939 se je poročil z Amalijo, roj. Šetina. V Avstralijo sta prišla leta 1952 na ladji "Skau-bryn". Rodili so se jima štirje otroci. Dva sta umrla v detinskih letih, živita pa še hčerki Danica, por. Mirnik in Erika, por. Dobin, obe v Greenacre. Pokojnik je bil do upokojitve pred petimi leti zaposlen kot električni inštalater pri železnici v Chullori, kjer je s svojo ženo tudi živel. Pogrebna maša je bila opravljena 8. novembra v cerkvi sv. Janeza Vianaja v Greenacre,

pokopan je bil na Lawn pokopališče v Rookwoodu.

V soboto 6. novembra pa je na svojem domu (Royal St., Maroubra) nenadoma preminul rojak FRANC CEPUŠ. Rojen je bil 31. marca 1925 v Laškem. Bil je sin pokojnega Franca in Neže, roj. Črepinšek. Do svoje smrti je bil zaposlen kot predelavec pri GMH Holden, Pagewood. Leta 1952 se je v Singaporu poročil z Ljudmilo, roj. Jug. V Avstraliji sta živela sedemnajst let. Pokojnik je nekaj let po vojni služil v angleški vojski, zato je bil član RSL v Maroubri in Ex-Servicemen League v Coogee. Pogrebna maša je bila opravljena v petek, 12. novembra, v cerkvi sv. Družine v Maroubri. Njegovo telo je bilo upepeljeno in pepel poslan v domači kraj ter položen na grob pokojnikovega očeta. Pokojnik zapušča tu ženo Milko, doma pa mater.

Sorodnikom obeh pokojnikov naše iskreno sožalje. Spomnimo se ju v molitvi. R.I.P.

IZ MATIČNIH KNJIG

Dne 24. oktobra je v naši cerkvi v Merrylandsu prejela sv. krst **Vanessa Marie Rudloff** iz Blacktowna, hčerka Warnerja in Marije, roj. Forte. Botra sta bila Robert Uhl in Deborah Edwards.

Tudi poroko smo imeli eno. Poročil se je **Toni Šircelj** iz vasi Dolnji Zemon, fara Ilirska Bistrica (sin pok. Ivana in Pavline, roj. Grlj) in **Aniela Nawrocka** (hčerka Antona in Jadvice, roj. Wiszowata) iz župnije Grabowo na Poljskem. Poroka je bila z mašo v naši cerkvi na soboto 20. novembra 1976.

NAKUP ZEMLJIŠČA — Pred kratkim smo dali depozit za dve parceli tik za našo cerkvijo, hišni številki 1 in 3 Warwick Road. Cena za oba kosa zemlje je bila \$64.000. Desetprocentni depozit smo imeli, ostalo nam bo posodila Commonwealth banka v Merrylandsu. Odplačila bodo v marcu in septembru po \$3614. Večina naših ljudi se strinja, da je ta zemlja nujno potrebna za razvoj našega središča. Nakup smo dolgo odlašali, ker smo skušali zmanjšati ceno. Ker je lastnik vedel, da nam je ta zemlja potrebna, je ceno držal na višku in tudi uspel. Zato lepo prosim vse sydneyse rojake, naj nam priskočijo na pomoč, da bomo zmogli odplačevanje. Upam, da bodo vse formalnosti z zvezi z nakupom še pred božičem urejene.

BOŽIČNO SV. SPOVED boste mogli opraviti med adventnim časom pred vsemi mašami. Posebej bomo spovedovali na četrto adventno nedeljo, začenši ob pol osmi uri pa do konca druge maše, ki je ob 9.30 dopoldan. Pravtako bo taka prilika tudi na božično vigilijo pred jutranjo mašo, ter zvečer od 6. do 8. ure. Spovedovali bomo tudi v Auburn Town Hall od 11. ure dalje do polnočnice. Nekaj prilike za sv. spoved bo tudi na božični dan. Pa vendar: prosimo vas, da spoved opravite preje. Navadno je na ta praznik in na veliko noč gneča, da je težko ali pa sploh nemogoče priti do spovednice. Zato si zagotovite prejem sv. spovedi pravo-

Vljudno ste vabljeni na

"ŠTEFANOVANJE"

(letos že štiriindvajsetič)

Vršilo se bo v Auburn Town Hall,
ponedeljek, 27. decembra 1976.

Igral nam bo Šernekov ansambel
"Srebrne strune".

Začetek ob 6. uri zvečer.

Sydneysko slovensko
verso središče

časno. Vernemu kristjanu si je težko misliti božičnih praznikov brez prejema sv. spovedi in obhajila.

AMBROZIC HOME je uradno ime (za davkarijo) za naš bodoči Ambrožičev dom. Vsi darovi v ta namen so davka prosti. Od novembrske številke se je skladu za ta projekt pridružilo še nadaljnjih šest darovalcev. Bog povrni vsem dosedanjim dobrotnikom in Bog daj, da bi pristopilo še dosti novih.

II. VSEAVSTRALSKI KONCERT v Lidcombe, ki je bil 28. avgusta letos, je bil lep uspeh, saj je pritegnil našo mladino iz raznih delov Avstralije. To je bil glavni namen prireditve. Pri prirejanju ni šlo za nikakšen materialni doprinos. Z vstopnino smo želeli le kriti stroške za dvorano, etc. Kljub temu je ostalo še \$582. Ta vsota je bila razdeljena na dva enaka dela. En del je šel v sklad za bodoči Dom onemoglih v Kew (Melbourne), drugi del pa Ambrožičevemu Domu v Sydneyu.

BOŽIČNA RADIJSKA ODDAJA v priredbi našega središča bo v torek 21. decembra ob 7. uri zvečer na 2EA s ponovitvijo naslednje jutro ob sedmih. Prisluhnite božičnim zvokom, ki vam bodo pripravili praznično razpoloženje.

SLOVENSKA SOBOTNA ŠOLA v Merrylandsu bo zaključila svoj pouk za letošnje šolsko leto s kratko prireditvijo v nedeljo 12. decembra po maši. Prireditve se bo vršila v bližnji prezbiterijanski dvorani (tam, kjer je bila materinska proslava). Ob tej priliki bo tudi sv. Miklavž obiskal naše otroke. — Letos smo zopet imeli dva razreda sobotne slovenske dopolnilne šole. Pouk se bo znova začel z novim šolskim letom.

P. VALERIJEAN

BOŽIČNA POLNOČNICA je letos

zopet v Auburn Town Hall v

petek, 24. decembra, polnoči.

TEM MISLIM je dodan — kot že dolga leta — stenski **KOLEDAR**. Pa tudi kuverta s tiskanim naslovom naše uprave, ki naj Vam z odrezanim spodnjim delom Koledarja služi v pomoč pri poravnavi naročnine. Ne odlašajte predolgo! — Upravnik

VIKTORIJSKA ZVEZA SLOVENSKIH UČITELJEV (Slovenian Teachers Association of Victoria — STAV), o katere ustanovitvi smo poročali v številki September-Oktober, je naredila korak naprej. Člani so priredili svoj prvi SEMINAR, ki se je pod vodstvom predsednice gospe A. L. Ceferinove vršil v prostorih šolskega centra Princes Hill High School, North Carlton. Udeleževalo se ga je okrog petnajst učiteljev in gostov, ki se zanimajo za slovensko šolstvo v Avstraliji.

Seminar je trajal tri večere datumov: ponedeljek 22. novembra, sredo 24. novembra in ponedeljek 29. novembra. Bil je dobro pripravljen in je vsak referat vzbudil živahno diskusijo, ki je marsikaj osvetlila in prinesla praktične zaključke za naše izseljenske razmere.

Na prvem večeru sta govorila gospa Aleksandra Ceferin (Slovenščina doma in v zamejstvu) in p. Stanko Zemljak (Priprava na srednje šole — nedeljski pouk). Referatom in diskusiji je sledila še predstava raznih učnih knjig. Predavateljica je vodila razgovor o slovenskih učnih knjigah iz Slovenije, Trsta in ZDA, p. Stanko pa posebej o knjigi: Zakaj ne po slovensko — direktna metoda.

Drugi večer je imel prav tako dva referata. Tema gospe Lucije Srnc je bila: Poučevanje slovenščine v tujih. Referat gospe Drage Golt pa je nosil naslov: Zgodovina in zemljepis — del jezikovnega pouka. Referatom je sledil komentar gospe A. Ceferinove k slovenski učni knjigi Slovenian Language Manual, ki je izšla v ZDA in se je izkazala za naš srednješolski pouk kot najpripravnější. (Knjiga je že na poti iz Amerike ter jo bomo dobili v roke še pred novim šolskim letom).

Na tretjem večeru je govorila gospa Nataša Vincent: Kako vzbuditi zanimanje? Ideje za poučevanje. — Referat gospe A. Ceferinove pa je imel naslov: Splošne smernice za poučevanje jezika. Tudi ta večer je potekel med praktičnimi razgovori in predlogi za razvoj našega šolstva, končal pa z ogledom zbirke lepih

KAREL MAUSER:

VEČNA VEZ

(10)

Dobil je voz. Matt ni več slišal otroka. Z očmi se je pasel po poljih in skoraj na glas imenoval njive, mimo katerih so se peljali. Prvi znanci so se pokazali. Voz je obstajal, ljudje so mu segali v roko.

— To je tvoj sin?

— Moj sin, — se je smehljaj.

— In žene nisi pripeljal?

Zatemnile so se mu oči.

— Ni dolgo, ko smo jo pokopali.

Tako je prišel do doma. Vsi so stali pred bajto, ko je stopil z voza in vzdignil še Andreja. Mati ga je križala, oče je momljaj nekaj vase in bil blizu veka. Brat je bil tih, tudi žena.

Matt je prvo uro začutil, da se ga boji.

Ogledal si je bajto. Lepo so jo popravili, vzdignili in prizidali. Matt se je spomnil tistih prvih tolarjev, ki jih je poslal.

Andreja so položili v posteljo, toda ni hotel zaspati. Kar naprej je vokal in tiščal za očetom. Mattu se je smilil. Videl je, da otrok od utrujenosti kar opleta, toda domači ga niso mogli ukrotiti.

Potlej je Matt odšel za njim. Sedel je ob postelji in mu božal kuštre.

— Vidiš, Andrejček, zdaj Dorothy misli nate. Misli, kako si priden, kako rad zaspiš in ko bova šla nazaj, ji bom vse povedal.

Otrok se je nasmehnil.

— Pa ne boš nič povedal, da sem jokal. Ko bova šla nazaj, se bom skril in bom rekel ku-ku in me bo iskala. In potlej ne bova šla več sem.

— Nič več, — je rekel Matt.

Oči so se mu začele zapirati. Matt ga je odel in odšel v hišo.

Prvi dnevi, ko je bil Matt še poln vtisov, so prešli in nenedoma je občutil, da mu je dolgčas. Oče in mati sta se izpovedala, brat je ostal zaprt in Matt se ni mogel otepsti misli, da se je domu odtujil. Ko sta hodila z otrokom po polju, po tistih starih stezah, so se zganili v srcu spomini, toda samo spomini. Nič ni bilo tiste velike sreče, katero je pričakoval. Kakor da so se ljudje in njive premaknili s svoje poti in niso več kakor so bili. Zemlja je še imela isto barvo, isti duh, toda Matt je imel občutek, da se je presadil, da je tista zemlja na madisonski farmi bolj njegova kakor ta, po kateri zdaj hodi. Bajta je bratova, njive so bratove, oče in mati imata kot in nič več. Vse je nekam tuje. Vmes so leta, to ve. Toda še nekaj mora biti. Ne ve si odgovora.

Po dobrem mesecu je pisal Franku. Napisal mu je dolgo

pismo in sporočil pozdrave iz Zdenske vasi. Potlej je pripisal še nekaj za Steva. Za Dorothy ni mogel. Ko je pismo že nesel na pošto, se je premislil in se vrnil. Pripisal je pozdrave in med vrstami povedal, da se bo vrnil. Potlej je poklical Andreja, mu porinil v roko svinčnik in ga vodil, da se je podpisal.

Otrok je norel od veselja.

Prvi je odpisal Frank. Prve besede so bile zmerjanje, potlej je bilo o delu in nazadnje o Dorothy. Da je vekala od veselja, da se jo je spomnil in da pisma ni hotela dati nazaj. Steve da je tudi smrkal.

In na koncu je pripisal:

— Če bi bil jaz mlajši, bi ti pisal, da tam ostani. Tako pa vem, da me Dorothy noče, če bi bil iz zlata. Tebi pa še tako povem, kakor sem ti takrat, ko si odhajal. Mi ni nič žal. Pa če me koj napodiš, ko prideš nazaj. In Andreju povej, da mu bom za konja cel teden skupaj, če bo hotel. Samo kmalu naj pride.

Dva dni potlej je prišlo pismo od Dorothy. Bilo je naslovljeno na Andreja. Matta je zbolelo. Pisala je o veliki sreči, da čaka in misli vsak dan nanj in da je Barbari tako dolgčas, da bo umrla, še skoraj ne pride. Prav na koncu je pripisala pozdrave zanj in da je na Janin grob nasadila toliko rož, da se prst ne vidi.

Otrok je vriskal in kazal pismo staremu očetu. Toda stari Kovač ni razumel tuje pisave. Samo nasmehnil se je.

Tri dni je Matt pisal pismo za Dorothy in Steva. Ko ga je vrgel v nabiralnik, se je smehljaj.

Potlej se je pričenovalo slovo. Matt ni čutil bolečine. Videl je, da je bratu všeč, da odide. Mati je sicer vekala, toda vedela je, da drugače ne more.

— Da sva te le videla pred smrtjo, — je rekel stari Kovač. — Vsi, ki so nekoč odšli, so mislili, da se bodo vrnil, toda malo jih je prišlo. Prišli so na obisk kakor ti, toda vsak je pustil nekaj na tujem in tisto jih vleče nazaj.

Mattu je bilo vendarle hudo. Rad bi čutil, da bi bilo slovo vsaj od zemlje težje. Toda prave žalosti ni bilo. V veliko rdečo ruto je nabral prsti z njiv, to je bilo vse, kar je vzel od doma.

Čušperk, Grosuplje, Ljubljana.

In potlej samo naprej. Na morju šele je začutil, da vendar visi med dvema domovima. Toda tudi tokrat ni bila žalost tako globoka, da bi je Andrejevo govorjenje ne potlačilo.

Otrok je vsak dan vprašal, koliko dni še. In je vzdigoval prste in štel. V New York sta prišla popoldne. Matt je držal kovček in otroka. Ko sta stopila na suho, jo je otrok ubral, se z neznanskim krikom pognal med ljudi, ki so se umikali in s smehom strmeli za njim.

Potlej ga je zagledal v Dorothyinem naročju. Tolkel jo je, tolkel z rokami po obrazu, se ji skrival v ramo in norel od veselja. Matt je ni pričakoval. Pisal je sicer tedaj, s katero ladjo se bo vrnil, toda kaj več ni vedel.

Segla sta si v roke.

— Dva dni sem že tu, — je rekla preprosto. Matt je videl, da ji teko solze.

Položil je kovček na tla, jo prijel za glavo in poljubil na usta kakor takrat. Potlej še Andreja.

Nato šele so odšli na vlak.

Vozili so se ponoči. Andrej je spal v Dorothyinem naročju kakor ubit.

— Tako zelo te je pogrešal, — je rekel tiho.

— In ti?

fotografskih posnetkov iz Slovenije, projeciranih na platno.

Vsekakor je bil SEMINAR STAV-a uspeh, ki ga še pred nekaj meseci ne bi upali pričakovati. Hvaležni moramo biti g. Ceferinovi in našim učnim močem, da so se za pouk slovenščine v viktorijskih srednjih šolah tako zavzeli. Bog daj, da bi slovenski starši res znali ceniti njihov trud in po svoje vplivali na mladino, ki se naj za slovenski jezik res navduši in izrabi ugodnosti šolskega pouka materinščine.

UPAM, da Vam je bila Mauserjeva povest VEČNA VEZ všeč. Kot vidite, smo jo s to številko končali.

Kaj pa zdaj? Gotovo Vas zanima, kaj bomo kot nadaljevalno povest objavljali v prihodnjem letniku. Dolgo sem mislil, končno pa se odločil za povest POTA BOŽJA. Je preprosta, pa vendar prijetna zgodba in sem prepričan, da ji boste sledili z užitkom.

Če prav vem, POTA BOŽJA doslej še niso izšla v tisku, pač pa le kot razmnoženina. Kot izvirna povest Srečka Selivca je izhajala najprej v razmnoževanem tedniku begunskega taborišča Spittal ob Dravi "Bogoljub v tujini", nato pa izšla istotam v obliki knjige, razmnožene na enak način. Bila je ena prvih, če ne celo prva knjiga, ki je med begunci zagledala beli dan. Že zaradi tridesetletnice tega taboriščnega izida je vredno, da smo se spomnili nanjo in bo zdaj — z malenkostnimi popravki — v MISLIH izšla v tisku.

**DAROV ZA BERNARDOV
JUBILEJNI TISKOVNI SKLAD:**

\$20.— Karel Kodrič (namesto cvetja na grob pokojnega Andreja Moderca); \$14.— Franc Purgar; \$12.— Edi Polanar; \$8.— Olga Saulig, Alojzija Košir; \$7.— Lucas Schatter; \$6.— Josip Rakušček, Franc Rojko, Heda Stankovič, T.U., Marija Habor; Jože Barbiš; \$5.— Angela Dodič; \$4.— Frančiška Muka-vec; \$3.— Jože Vah, Ivanka Študent; \$2.50 Ivanka Repina; \$2.— Lubi Pirnat, Irena Renko, Andrej Fistrič, Stana Fatovič, Josip Varglien, Vera Može, Ana Paulin; \$1.50 Dragica Gelt; \$1.— Janko Pirjevec, Janez Kveder, Helena Pirc, Matevž Kokelj, Ivanka Logar, Veronika Seljak, Carlotta Kaučič, Leo Velišček, Lojze Ivančič, Feliks Drobež, Franc Ibič.

**SLOVENSKI MISIJONARJI,
TOGO, AFRIKA:**

\$100.— Janez Šveb; \$20.— Ivanka Bajt, Družina Slavka Jernejčič, Hei-
delberg, Vic., (namesto božičnih voščil prijateljem); \$13.— R.K.; \$12.40 Ma-
rija Laznik; \$10.— Frančiška Muka-
vec, Karolina Čargo, Zoran Žele, Družina Jože Barbiš, Qld. (namesto božičnih voščil prijateljem); \$8.— Družina Lubi Pirnat; \$7.— D. F. Vadnjal (za lačne); \$5.— Susie Jenko (za lačne), Carlotta Kaučič (za lačne); \$3.— Ivanka Študent.

Dobrotnikom Bog povrnil!

*

MOHORJEVKE še niso dospele, upamo pa, da bodo kmalu, saj so že na poti.

Celotno letno zbirko **CELOVŠKIH** hoste dobili za ceno \$8.—, **GORIŠKE** pa bodo po \$12.—. Sezite po njih! S tem pomagajte tudi tisku našega zamejstva, ki se bori za obstoj.

— Tudi, — je dejal.

In čez čas je dodal:

— Že dolgo.

Bila je v modri baržunasti obleki.

V Clevelandu je čakal Frank z vozom. Tudi Steve je bil z njim. Ni stopil z voza.

— Bi, — je rekel, ko mu je tresel roko. — Pa me je še enkrat udarilo in je noga trda.

Andrej se je ves vesel smojkal okrog njega, toda se kar naprej povračal k Dorothy. Šele med vožnjo se je unesel. Tresenje ga je naredilo trudnega.

Frank ni zapeljal domov, temveč naravnost k Stevu. Kristina je čakala na pragu in planila v tak vek, da je nazadnje zasmrkal še Frank.

— Sanavagan, kaj se derete? — je zavpil, da bi zmagal ganotje. Pa ni bil prav nič hud. Andrej je takoj tekkel za Barbaro.

Pri mizi je Dorothy sedela ob Mattu. Je hotela streči, pa Kristina ni pustila.

— Sva še za kaj, — je rekel smeje Frank z Andrejem, ki je za mizo zaspal. Zadnji je odšel Matt.

— Ne po bližnjici, — je rekla Dorothy.

Bila je topla noč. Ko sta prišla pod drevje, je Matt poiskal Dorothyno roko.

— Dorothy, zdaj vem, da mrtva Jane ne bo huda. Andrej ne more živeti brez tebe.

— In ti, Matt?

Obstal je in se zazrl v njen vprašujoči obraz.

— Pred oltarjem ti bom odgovoril, Dorothy, — se je zasmejal.

Naslonila se mu je na ramo.

Stisnil jo je, da je zajčala. Potlej jo je spremil nazaj do doma. Na dvorišču jo je nenadoma vzdignil in zanesel v kuhinjo.

— Takrat sem te samo do praga, — se je nasmehnil.

* * *

Ko je Matt prvič oral na svojih in Stevovih njivah, ki so bile zdaj njegove, je odvezal rdečo ruto, ki jo je prinesel z doma in na vsako njivo zagnal pest domače prsti.

Dorothy ga je začudeno gledala.

— Prst z mojih njiv doma, Dorothy. Niso več moje. Moje je zdaj to, — je zakrožil z roko in jo objel okrog vratu.

Nasmejana se mu je izvila.

Potlej je nek dan Matt odšel v mesto. Ni povedal zakaj. Vrnil se je pod noč. Slišala ga je, ko je spregal in ga je pričakala v kuhinji.

Prinesel je zibel.

— Šel sem ponjo. Bal sem se, da so jo vrgli v smeti, pa so jo še imeli.

Postavil jo je na sredo.

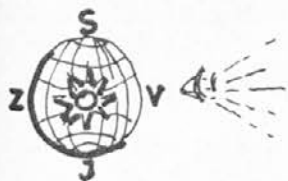
— Pravi čas bo še, — je rekla tiho in se sklonila k Mattu, ki je čepe ogledoval velika obledela srca in nerodne rože.

— Srca bom prebarval, Dorothy, toda les je še dober. Deset jih še odziblje, če treba.

Zasmejala se je in mu šla s prsti skoz skuštrane lase. Ob ušesih jih je bilo že nekaj sivih.

Tedaj je Matt ugasnil luč in na oknih je ostala samo še mesečina.

KONEC

Z VSEH VETROV

29. OKTOBER, praznik slovenske neodvisnosti in spomin na 29. oktober 1918, praznujejo slovenski izseljenci po vsem svetu. V Melbournu se ga je na eni oktobrskih slovenskih oddaj na 3EA spomnil urednik "Vestnika" Marijan Peršič s kleno besedo, ki je objasnila njegov pomen. V Sydneyu pa so ga proslavili s kratkim in prisrčnim sporedom ob slavnostni večerji dne 30. oktobra. Orkester g. Milana Špicarja je zaigral slovensko narodno himno, nato je g. Rudi Brežnik pozdravil vse navzoče, mlada Judita Šajn pa je v narodni noši deklamirala "Slovenka sem". Govornik je bil g. Vladimir Menart, član slovenskega Narodnega odbora in prvi podpredsednik sveta etničnih skupin za N.S.W. Med gosti je bil s svojo soprogo tudi senator Miša Lajovic, ki je v svojem nagovoru nazdravil kraljici in Slovencem po vsem svetu. Verska središča in MISLI je na proslavi zastopal p. Valerijan.

ZLATI JUBILEJ obstoja praznuje v letošnjem decembru SLOVENIAN WOMEN'S UNION — Slovenska ženska Zveza Združenih držav Amerike. Pred petdesetimi leti (1926), jo je ustanovila slovenska priseljenka Marie Prisland, ki še živi in danes z zadoščenjem gleda na sadove začetnih težav in svoje vztrajnosti. Zveza je povezala slovenske žene, matere in dekleta od New Yorka do Kalifornije, s tem pa razvila izredno delavnost pri ohranitvi slovenske tradicije, jezika in kulture. Danes ima okrog 10.000 članic in svoje postojanke v štirinajstih državah ZDA. Že 48 let izdaja tudi svoje glasilo ZARJA.

Takimle jubilejem slovenski izseljenci po svetu res lahko samo čestitamo. Obenem pa so nam v vzpodbudo ter nam dajejo korajžo za delo med našimi zdomskimi skupnostmi. V Avstraliji obhajamo petnajstletnice, dvajsetletnice in prve srebrne jubileje raznih dejavnosti — od nas zavisi, če bomo vztrajali na poti do zlatih obletnic.

ESPERANTSKI 27. mednarodni kongres se je v zadnjih dneh septembra vršil v Masse Carrara v Italiji. Nad 700 članov tega "mednarodnega jezikovnega gibanja" se ga je udeležilo, nad sto ljudi iz drugih celin. Zanimivost letošnjega kongresa je bila ta, da je bila kongresna maša opravljena v esperantskem jeziku. Maševal je varšavski pomožni škof in stalni tajnik škofovske sinode Vladislav Rubin.

STATISTIČNI LETOPIS katoliške Cerkve je izšel v avgustu. Podatki so za leto 1974. Iz njih povzemamo, da je sedaj na svetu 705.028.000 katoličanov. V pro-

centih je to 18,3% svetovnega prebivalstva, ki šteje že skoro štiri milijarde.

KONFERENCA "NEUVRŠČENIH" se je letos za petnajstletnico ustanovitve (prva je bila na pobudo Tita leta 1961 v Belgradu) vršila v Colombu, glavnem mestu otoka Cejlon. Zbralo se je 86 polnopravnih članov, navzoč je bil tajnik Organizacije združenih narodov, deset dežel je imelo na konferenci svoje opazovalce, šest evropskih dežel (med njimi tudi Avstrija) pa je bilo med gosti. Tito se je pripeljal na svojem "Galebu" in na ladji tudi stanoval ter sprejemal razne državnike.

Močnejše kot gospodarski razgovori pomoči "neuvrščeni" so bile na konferenci politične izjave: v raznih delih sveta se neovirano nadaljujejo agresija, tuja okupacija, intervencija, vmešavanje, rasno zapostavljanje, sionizem in gospodarsko izžemanje. Izrael je bil posebej omenjen kot "agresivna država". Konferenca se izreka pohvalno o sovjetsko-ameriški odjugi. Daje seveda tudi vse priznanje "zgodovinski in popolni zmagi, ki jo je doseglo vietnamsko ljudstvo v svojem boju zoper napadalni ameriški imperializem".

Veliko se je na konferenci govorilo o rasnem in jezikovnem razlikovanju, o plemenskem sovraštvu, o imperializmu na splošno, o nevarnostih za mir in podobnem — prav istočasno, ko je na Koroškem vzplamtel močnejši ogenj zatiranja slovenskih pravic. In vendar jugoslovanski zastopniki o našem koroškem primeru niso črhali niti besedo — lepa priložnost je šla mimo in se ne bo zlepa ponovila.

Goriški "Katoliški glas" konča članek o tem z besedami: "Ali so pravice črncev v Južni Afriki več vredne kot pravice Slovencev in Hrvatov v Avstriji? Zato so Korošci upravičeno razočarani in mi z njimi".

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

**"FRANK'S
AVTO ŠOLA"**

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST. 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

MELBOURNSKI ROJAKI!

Ste že kdaj mislili,
da bi svojim otrokom nabavili
v pomoč pri šolskem pouku

THE WORLD BOOK AND CHILD CRAFT ENCYCLOPEDIA?

V domačem jeziku boste dobili
vse informacije ter po želji uredili nakup,
če pokličete MARCELO BOLE — tel. 306 3087,
DANILO STOLFA — tel. 306 2664,
ali pa NEVO BOLE-ROEDER — tel. 306 1141.

PRINC PAVEL Karadjordjević, ki je bil po umoru kralja Aleksandra v letu 1934 namestnik mladoletnega jugoslovanskega kralja Petra II, je v septembru umrl v Parizu. Dosegel je starost 84 let.

V **ARGENTINI** so se slovenski kulturni ustvarjalci zopet postavili — z izdajo monumentalne knjige: **ZGODOVINA RIBNICE IN RIBNIŠKE POKRAJINE**. Izšla je za stoletnico rojstva pokojnega ribniškega dekana Antona Skubica, ki je dolga leta zbiral te podatke. Njegove rokopisne študije je zdaj zbral ribniški rojak notar Jože Lesar in dodal mnogo svojih pojasnil in dopolnil. Ker so bili viri, iz katerih je Skubic črpal podatke, med vojno povečini uničeni, je ta zgodovinska zbirka še več vredna. Knjiga obsega 800 strani in je odlično delo. Za slovensko zdomstvo je čast, saj kaj takega vsaka emigracija ne zmore.

Po tej knjigi bodo Ribničani ponosno dvignili glave. Malo slovenskih krajev ima zbrano svojo lokalno zgodovino v tako obširni in dokumentarni knjigi. Upamo, da bomo knjigo dobili tudi v prodajo med avstralskimi Slovenci. Prepričan sem, da ne bodo segli po njej samo Ribničani, ki jih je tudi nekaj med nami.

PRISeljENCE IZGUBLJA Avstralija, je povedal nedavno emigracijski in minister za etnične zadeve, Mr. MacKellar, na nekem seminarju v Melbourne. Lansko leto zaznamuje prvo emigracijsko izgubo (8000 ljudi) od konca zadnje svetovne vojne. Sicer vemo iz slovenske izkušnje, da se kar večina teh, ki "za stalno" odhajajo, spet vrne med nas, nekateri kaj kmalu. Vendar je minister izrazil svojo zaskrbljenost: če se bodo te številke padanja priseljevanja in dviganja odhodov ponavljale, bodo odločno vplivale na dvig števila upokojencev v bodočnosti. Brez novega priseljevanja se bo že v začetku 1980 v Avstraliji občutno poznalo padanje delovne moči, prebivalstvo v starosti nad 65 let pa bo do leta 2001 naraslo za pol milijona, kar pomeni 48% več kot ga ima Avstralija danes.

TOLE ZGODBO je prineslo kitajsko uradno partijsko glasilo po letošnjem zadnjem potresu na Kitajskem: Ko so 28. junija potresni sunki podirali stavbe v Tangshanu, je neki Che Che-ming slišal dva svoja otroka izpod ruševin klicati na pomoč. Toda pustil ju

je in šel najprej reševati partijskega tajnika. Ko je rešil tega in nato šele reševal svoja otroka, ju je našel že mrtva. "Ni mu bilo žal", pravi partijsko glasilo, "saj je svoje otroke žrtvoval za partijo, to pa je plemenit zgled vsem drugim..."

Zgodbica ne potrebuje komentarja.

KAR SO PRED 3.000 LETI uničili Kartaginci, hočejo zdaj Alžirci popraviti. Vzdolž pogoja Atlas hočejo pogozditi pas v dolžini 1.500 kilometrov in širini 20 kilometrov, kar pomeni pogozditev dva do tri milijone hektarjev zemlje. S tem hočejo preprečiti katastrofe suše, ki se tako pogosto pojavljajo na robovih Sahare. Vse to ozemlje je bilo pred tremi tisočletji gozdnato, pa so les izsekali in izvozili Kartaginci.

AMIN, predsednik Ugande, preseneča svet s svojimi hitrimi in neumestnimi odločbami. Ima pa vso oblast v svojih rokah in prav po diktatorsko dela kar hoče. Ker je sam postal musliman, hoče uzakoniti kot dan počitka za vso državo petek, muslimanski praznični dan v tednu. A je muslimanov v Ugandi komaj pet odstotkov, katoličanov pa petdeset, ob njih pa še nekaj odstotkov drugih kristjanov. Ugandski verniki se upravičeno boje, kaj jim bo še prinesla bodočnost pod takim voditeljem.

Ali Sanji, ki je bil do izгона Azijcev (1972) inšpektor ugandske tajne policije, je nedavno izjavil kanadskim novinarjem, da je Aminov režim odgovoren za množične pokole 300.000 civilistov, 10.000 vojakov in 3.000 policajev. Samo v množičnem umoru tik pred njegovim odhodom iz Ugande naj bi bilo pobitih 150.000 ljudi v dvanajstih urah. Dodal je, da pozna Amina kot "mentalno neuravnovešenega" že od leta 1960, ko je bil še navaden častnik. Združeni narodi pa k vsemu temu — molče...

V **AFRIŠKI DRŽAVI** Sansibar, ki je bila svoj čas središče trgovanja s sužnji, pa je domača oblast izdala za turiste poseben zakon in mora se ga držati vsak belec, če hoče potovati po državi. Ženske morajo nositi krila ali hlače preko kolen in brez vsakega vreza. Moškimi zakon prepoveduje dolge lase, brado ter ozke hlače. Turistom obojega spola so prepovedane kratke hlače in zmršeni lasje. Za srajco turista ali turistke je poseben predpis: biti mora taka, "da ne žali čuta domačinov".

Tako se obrača svet...

MISIJONAR MAJČEN, slovenski salezijanec, ki je preko dvajset let deloval v Vietnamu in pred nekaj leti prejel za svoje zasluge deželno celodolžnostno odlikovanje vlade, je bil kot tujec izgnan. Nove oblasti so mu na hinavski način povedale, da "zdaj ni več potreben, ker imajo dovolj lastnih duhovnikov in celo kardinala..." Misijonar je težko zapustil deželo svojih trudov, ima pa upanje, da bo sad njegovega dela pri vzgoji vietnamske mladine ostal. Bog daj!

HLEVSKI DVOR IN DVOR ZLATA

TAKO je torej Marija porodila sina prvorojenca, o katerem je oznanil angel, da bo podedoval prestol svojega očeta Davida. Toda vsaj iz teh prvih znakov je bilo kazno, da bo novorojenčevo kraljestvo precej drugačno kakor takratna kraljestva, kajti ta prestolonaslednik je imel hlev za kraljevsko dvorano, za prestol jaslji, za baldahin s stropa visečo pajčevino, za oblake kadila gnojni smrad, za dvorjane dva uboga brezdomca.

Vendar pa so kraljestvo tega prestolonaslednika naznanjale nekatere značilne in res nove poteze, ki jih takratna kraljestva niso poznala: od treh oseb, ki so sestavljale ubogi dvor, je ena predstavljala devišstvo, druga uboštvo, vse tri pa ponižnost in nedolžnost. Točno devet kilometrov proti severu se je blestel zlati dvor Heroda Velikega, kjer je bilo devišstvo povsem neznana stvar, kjer so se siromaštva bali kot kuge, kjer so namesto ponižnosti in nedolžnosti stregli očetu po življenju, ubijali lastne sinove, kjer so poznali prešuštvo, krvoskrunstvo in sodomijo. Dejansko nasprotje med obema dvoroma nista bila hlevski gnoj in zlato, ampak njune naravne značilnosti.

Tako beremo v knjigi "Jezusovo življenje", ki jo je napisal Ricciotti in v naš jezik prevedel Vodeb.

To opisovanje Jezusovega rojstva nam predstavlja dva dvora. Danes bi rekli: dva svetova — dvor s hlevskim gnojem in dvor zlata. A kar je še važnejše: na eni strani je dvor, je svet devišstva, ubošstva, ponižnosti in nedolžnosti, na drugi strani pa dvor seksa, bogastva, ubojev, prešuštva, uživanja, zvijač, podkupovanja ...

Pri tem nam o božiču stopa pred oči razuma vprašanje, ali se je na tem svetu kaj spremenilo od dne Kristusovega rojstva, od prvega božiča?

Brez dvoma ima dvor Prvorojenca še dvorjane, ki čuvajo devišstvo in v duhu sprejemajo uboštvo, so ponižni in nedolžni. Kaj je strah vzbujajoče, je dejstvo, da mnogi bežijo s tega dvora: breme devišstva jim je pretežko, "siromaštva se bojijo kot kuge", podložni nočejo biti in nedolžnosti ne poznajo več. Vstajajo krivi preroki in postajajo čedalje glasnejši učeč, da dvor Prvorojenca in njegove značilnosti niso za današnji čas, da so potrebne spremembe, ki bodo ta dvor bolj približale dvoru Heroda. Hlevski dvor in jaslji in njih dvorjani so danes skriti in niso prav nič na glasu. Nihče jih v javnosti ne omenja, kaj šele, da bi ta dvor dobival pohvalo. Tisk, radio, televizija ga sploh ne poznajo. V politiki ta dvor ne kandidira, na denarni borzi nima cene, v mednarodnih odnosih zanj ne vedo. Če kje slučajno pride na površje, ga diktatura

družbenih občil takoj pokrije z zagrinjalom črnega obrekovanja. Ta dvor v očeh sodobnosti nima veljave; komaj ima še pravico, da v hlevu molči in ne razburja vesti prebivalcem dvora, kjer se blesti zlato.

Ob Kristusovem rojstvu sta bila oba dvora devet kilometrov narazen. Danes razdalje med njima ni, ker prevladuje samo dvor zlata. Ta se ponuja povsod in poln prezira do dvora v hlevu temu ne prizna prav ničesar. Zato svet danes pleše okrog seksa, mu poje hvalnice, piše o njem študije in ga nudi kakor vsakdanjo hrano, obenem pa ubija njegove sadove. Beži pred uboštvom, zato plačuje zavarovalnine, investira za starost, a umira mlad. Ponižnost je na tem dvoru slabost; svet jo porogljivo pripisuje tistemu, ki ni uspel v brezobzirni tekmi za bogastvom, slavo in ugledom. Nedolžnost je na dvoru zlata našega dvajsetega stoletja nepoznana. Če kdo naleti nanjo, se ji ogne, kot da je ušla iz umobolnice ...

Dvor Heroda Velikega je razpel krila čez svet in grozi zavladati nad slehernim zemljanom. A na tem dvoru ni sreče, ni veselja, ni upanja, ker ni trajanja. O Herodovem zlatem dvoru izpred 2000 let ni danes ne duha ne sluha. Dvor Prvorojenca pa je še z nami. V skritem kotičku duše tudi dvorjani z zlatega dvora koprnijo po Odrešeniku. Toliko ljudi — doma iz bogatih domov — se čuti brezdomce. Sredi obilice dobrin — so prazni. Manjka jim resničnega božiča. Zato naj z božičnimi voščili prijatelju, sosedu, rojaku, sočloveku gre tudi naša iskrena molitev: Rosite nebesa Pravičnega! ...

P.M.

VSEM PRIJATELJEM IN ZNANCEM:

BLAGOSLOVLJEN BOŽIČ IN NOVO LETO 1977!

JANEZ PRIMOŽIČ, Brisbane

PORAST, četudi ne velik, imajo letos tržaške slovenske osnovne šole. Lani je razrede obiskovalo 1329 otrok, letos pa jih je bilo že julija vpisanih 1339. V vse slovenske šolske ustanove na Tržaškem se je za novo šolsko leto 1976/77 vpisalo 3.705 učencev in dijakov, kar je 132 več kot lani. — V zamejski Gorici pa so z letošnjim šolskim letom v novih prostorih: v bivšem malem semenišču, ki je na griču ob mejnem prehodu pri Rdeči hiši. Tu je sedaj slovenska nižja srednja šola, gimnazija-licej, učiteljske in šola za otroške vrtarice. Tudi vpis je bil za to šolsko leto ne le zadovoljiv, ampak tako velik, da so se voditelji znašli v skrbeh zaradi pomanjkanja učnih moči, kar redno delo zelo ovira. Vseeno je seveda bolje tako kot pa imeti veliko učiteljev in obenem prazne učilnice. V zamejstvu še prav posebno.

DA IMA SLOVENIJA po zadnji statistiki v letošnjem juniju 1.819.197 prebivalcev, sem že v oktobru omenil. Številka je vsekakor za 19 tisoč višja od lanske. Naj dodam iz istega vira, da se je v prvih šestih mesecih tega leta doma rodilo 15.285 otrok, umrlo pa je 9766 ljudi. V tem obdobju je prišlo na tisoč prebivalcev Slovenije 16,7 otrok, kar je več kot v kateremkoli zadnjih let. Koliko je v tem resničnega porasta med Slovenci in koliko dotoka iz juga, žal ne morem reči. Tudi mi ni znano, koliko je med rojenimi in umrlimi slučajev drugih narodnosti.

Potujete v Rim? — Dobrodošli!

HOTEL BLED

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00185 ROMA (ITALY) Tel. (06)777102

II. Kat. — Sobe s kopalnico, radioaparatom, klimatsko kontrolo. Centralna lega. Prostor za parkiranje. Restavracija. Slovensko osebje.

LETOŠNJI pastoralni tečaj v Mariboru, na katerega se je zbralo okrog sto duhovnikov in deset pastoralnih delavk, je o krščenju v Sloveniji odkril tele številke: Leta 1970 je bilo krščenih v ljubljanski nadškofiji 83% novorojenčkov, v mariborski škofiji 88%, v koprski administraturi pa 75%. Po treh desetletjih uradnega in neuradnega pritiska na slovenske vernike so ti odstotki še kar razveseljivi: razmeroma visoko število družin daje otroke krstiti. Vidi pa se žal iz statistik prejšnjih let, da število krstov iz leta v leto nekoliko pada. Veliko in težko je tudi vprašanje, koliko krščenih otrok dobi kasneje versko vzgojo. Pa tudi z versko vzgojo ni ravno lahko vztrajati v protiverskem šolskem okolju ter dorasti v zrelega in dejavnega vernika. Kdor seveda vztraja, res nekaj velja.

K ŠTEVILU ljubljanskega prebivalstva (243.244, z okolično 288.000) naj dodamo, da število letno narašča za 5000. Med Ljubljančani je toliko ljudi starih nad 60 let, kolikor je mladih do 27 leta. Po vsem načrtovanju za bodočnost računajo, da bo imela leta 2000 Ljubljana pol milijona prebivalcev.

Po statistiki ima Ljubljana danes 900 trgovin, 400 gostiln in restavracij (skupno 40.000 sedežev), 10 muzejev in galerij, 5 stalnih gledališč, univerzo z 20.000 študenti, nad 1000 zdravnikov, po bolnišnicah pa 4253 postelj. Lastni avtomobil ima 80.000 Ljubljančanov.

SPLAVARSTVO ali "flosarstvo" je bilo pri nas stoletja znano in z njim se je preživljala večina prebivalcev gornje Savinjske doline. Zaslužilo si je spomenik in ga zdaj tudi dobilo v Ljubnem ob Savinji. Letos so ga odkrili rodovom v spomin, izklesal pa ga je znani ljudski umetnik Peter Jovanovič iz Škofje Loke.

NOVA GORICA, ki je zrastle po vojni, svoje župne cerkve še nima, četudi bi jo verniki zelo potrebovali. Dolga leta se koprška administratura zama zmanjda dobiti zemljišče in dovoljenje za zidavo — vedno se konča v obljubah, ki gredo v nedogled. Za vernike je skrbela Kostanjevica ali Kapela, kot imenujejo to cerkev frančiškanskega samostana. Da se odpomore vernikom Nove Gorice, je bila zdaj ustanovljena še ena župnija (iz dela kapelske, solkanske in kromberške), ki bo imela župnijsko središče v pokopališki cerkvi Sv. Trojice. Čakati na dovoljenje za novo župno cerkev res ne kaže, potrebam vernikov je bilo treba zadostiti na najprimernejši način.

RIBNIČANOM je že leta 1492 cesar Friderik III. izdal posebno dovoljenje, da smejo trgovati s suho robo in to pravico so obdržali do današnjega dne. Res izdelovanje suhe robe ni več tako kot včasih in tudi Ribničana z visoko naloženo brento na hrbtu najbrž ne boš zlepa srečal na cesti. Začeli pa so letos v Ribnici svoj "ribniški sejem" in ga nameravajo obnoviti odslej vsako leto v septembru. Obiskovalcem so prikazali nekdanjo izdelavo suhe robe: kako se cepijo vitre, pletejo košare in podobno. Zanimivo je bilo slediti, kaj vse so počeli ribniški krošnjariji, zdomarji, obodarji,

podnarji, pletarji, sitarji, rešetarji, lončarji, posodarji, sodarji, žlicarji in gajbarji.

Po vsem tem sklepamo, da slave Ribnice še ne bo konec. Vsaj na ta način se bo ohranilo, kar je danes še živo med Ribničani iz časov ročnega dela, pa bi šlo z novim rodom in stroji v pozabo. Obenem pa bo "ribniški sejem" tudi turistična privlačnost, ki bo prinesla svoj vredni dobiček.

V AVUGUSTU je škof Lenič blagoslovil prenovljeno starodavno cerkev sv. Ožbolta pri Lušarjih, župnija Velike Lašče. Že v dvanajstem stoletju je bila znamenje Boga med našimi predniki, v času turških vpadov pa znan velik obrambni tabor. Vojska jih je razrušila in dolga leta je klicala po obnovi. Verni Lužarji so sami poprijeli s prenovitvenimi deli, čim so končno dobili ustrezna dovoljenja od oblasti in Spomeniškega varstva.

ČETRT TISOČLETJA cerkve sv. Jurija pri Celju so praznovali prve dneve letošnjega septembra. Da pa krščanstvo kraja sega mnogo globlje v preteklost, dokazujejo izkopanine zadnjih let. Na Botričnici nedaleč od št. Jurija, je že leta 700 stala cerkev, posvečena sv. Janezu Krstniku. Na Rifniku nad št. Jurijem pa so odkrili temelje starokrščanske bazilike iz šestega stoletja. No, pa tudi teh 250 let št. Jurija ni kar tako. Tudi ta doba dovolj zgovorno priča o slovenski vernosti, ki je šla iz roda v rod. Kljub vsemu se je še ohranila v tolikih, da danes ima kdo slaviti visoki jubilej . . .

NESPREJEMLJIVO je uvažati in doma prodajati knjige, katerih avtorji so politični emigranti, in tudi ne knjige, katere izven domovine tiskajo pisci, ki živijo v Sloveniji. Ti zadnji imajo namreč "doma vse demokratične možnosti, da ponudijo svoja dela domačim založbam in jih pri njih tudi tiskajo". Tako je letos na pobudo sveta za kulturo sklenil Izvršni odbor predsedstva republiške konference Socialistične zveze delovnega ljudstva.

Komentar lahko odpade, čestitke pa menda le smemo izreči takim "demokratičnim" sklepom in izjavam.

Melbournskim Slovincem
se priporoča kamnoseško podjetje

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako delo!

TRIDNEVNI POSVET so imeli letos v Kranjski gori strokovnjaki za zdravilno rastlinje. Bil je sklican in pripravljen na prizadevanje farmacevtskega društva in društva biologov Slovenije. Zdravilnega rastlinja pod Triglavom ravno ne manjka, organizirano brigo zanj pa so zadnji čas precej zanemarili — o tem so govorili in sklepali. Res bi bilo škoda, če bi se ne moglo od pomoči ter zdravilne rastline in znanje o njih ohraniti kasnejšim rodovom.

NAJVEČJI KLOPOTEC stoji na hribu nad Spodnjimi Vrtičami pri Zgornji Kungoti: krila so dolga 10,5m, tolkala pa en meter. Letos so ga morali obnoviti, ker ga je lani nevihta hudo poškodovala. Ko se ta oglasi, se gotovo sliši v deveto vas . . .

STOLETNICO je praznovalo novomeško Gasilsko društvo. Visoki jubilej so zaključili s parado 10. oktobra. Precej požarov so morali pogasiti v teku stoletja, pa tudi — žeje. Gasilske veselice so bile vedno znane kot najbolj "moke". Kdo bi jim zameril — gasilec, ki se bore z vročimi plameni! Težko bi bilo zdržati brez dolenskega cvička, ki ga v Novem mestu gotovo ne manjka.

V TOLMINU so v parku pred knjižnico letos odkrili depresni kip **Simona Rutarja**, saj je letos minilo 125 let od rojstva tega našega zgodovinarja. Ob tej priliki so na dvodnevem seminarju znanstveniki razpravljali o Rutarjevi vlogi v slovenskem zgodovinoslovju, zemljepisju, narodopisju in arheologiji. Kip je izdelal akademski kipar Njegovan Nemec.

Tako bo le ohranjen spomin na tega tako malo znane, a velikega in zaslužnega slovenskega moža.

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVINCEM

NORTH MELBOURNE.

189 Boundary Road, 329 6144

MALVERN.

1382 High Street, 50 4720

SPRINGVALE-DANDENONG.

505 Princes Highway, Noble Park, 546 7860

MENTONE.

3 Station Street, 93 2460

FRANKSTON.

232 Cranbourne Road, 781 2115

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

V SVETI NOČI

V SVETI NOČI, V TIHI NOČI

ANGELČKI VESELI
SO NA ZVEZDE, SVETLE ZVEZDE
TIHO PRILETELI.

“LUČKE BOŽJE, DRAGE LUČKE,
POJDI TE VE Z NAMI!
RADI BI K LJUDEM NA ZEMLJO,
PA NE ZNAMO SAMI . . .”

PA SO ZVEZDICE ZA LUČKE
ANGELČKI SI VZELI,
KO SO SKOZI ČRNO TEMO
K NAM NA SVET HITELI.

NA BOŽIČNEM DREVCU ZLATE
ZVEZDE ZDAJ GORIJO,
ANGELČKI PA ZLATO SREČO
MED LJUDI DELIJO.

ANICA ČERNEJEVA

LEPO JE PREJEMATI,

A ŠE LEPŠE JE . . .

Kaj neki more biti lepšega, kot če nam kdo kaj podari, boste rekli. Otroci ste vsi enaki, naj bo tukaj v Avstraliji, ali v Evropi, Ameriki, vsepovsod . . . Pa vam bi le rad povedal, da je nekaj drugega še lepše. Misel mi je dala Marjana Batagelj, ki piše za slovenski drobiž v Argentini. Škoda, da tete Marjane nimamo tu v Avstraliji, pa bi vas marsikaj lepega naučila.

Glejte, dragi otroci, mesec december je kot nalašč za vas. Koledar vam najprej naznaní obisk svetega Miklavža, tega dobrega svetnika, ki vas najbrž še nikoli ni pozabil. Njegovih dobrot še dobro ne pospravite, že je tukaj božič: pod božičnim drevescem poleg jaslic vas najbrž spet čaka darilo. Gotovo ste ga veseli. Pa tudi drugih prazničnih dobrot vam za Jezusov rojstni dan ravno ne manjka. Steče teden po božiču in že se najbrž sprašujete: Kaj neki bom dobil od mamice in očka za novo leto? . . .

Da, le kdo ne prejema rad daril?!

Je pa tudi res, da vsi niso tako srečni. Veliko je otrok na širnem svetu, ki v mesecu decembru ne bodo prejeli prav ničesar, saj nimajo niti vsakdanjega kruha . . .

Prav to nas spomni, da je nekaj še lepšega kot prejemati darila. Kaj neki?

Ko boste imeli, dragi otroci, v rokah vse mogoče dobrote, tedaj pomislite na tiste, ki nimajo. Že okrog vas, če se malo ozrete, jih boste našli. Tedaj odlomite kos čokolade, odstopite igračko bratcu ali prijatelju, ki si jo želi! In sami poskusite pripraviti komu kako darilce, prav na tihem, da bo res presenečen. Tako se boste naučili misliti tudi na one bratce in sestre po svetu, ki umirajo od lakote in bi vašo ljubezen res potrebovali.

Tedaj, dragi otroci, boste mogli spoznati in v vsej notranji sreči potrditi: Da, res lepo je prejemati, a še lepše je **d a j a t i!**

Zelo bom vesel, če mi bo kdo od vas po praznikih o tem kaj napisal. Boste poskusili? Jezušček gotovo posebno ljubi darežljive otroke, saj je sam tako darežljiv do nas vseh.

Blagoslovljene in darežljive praznike, dragi otroci!

STRİČEK

ŠE NEKAJ sem se spomnil: Imate pri vas jaslice? Če jih nimate, poprosite mamico in ata, da jih dobite! Tako lepe se dobe in niti ne stanejo veliko. Doma smo jih postavljali v kot nad mizo, pa tudi pod božičnim drevescem so za božič lep okras slovenskega izseljenškega doma. Vprašajte ata, kakšno veselje je imel on z njimi, ko je bil še majhen! Gotovo bo isto veselje privoščil tudi vam. — Striček.

* * *

SLOVENSKA ŠOLA. — V slovenski šoli se učimo o barvah, živalih in o mnogih drugih rečeh. Učiteljica nam bere tudi pripovedke. Vse seveda v slovenskem jeziku, da tako jezika mame in ata ne bomo pozabili. Mislim, da je slovenska šola zelo dobra za nas. Zelo rada jo obiskujem in želela bi, da bi jo imeli večkrat. Upam, da se bom naučila tudi brati in pisati. — **Vlasta Težak, 11, Ivanhoe, Vic.**

V SLOVENSKO ŠOLO zelo rada hodim tudi jaz. Stara sam devet let. Zelo rada bi se naučila pisati in čitati po slovensko, pa tudi pesmice so mi všeč. Posebno je lepo, kadar nastopimo na odru. Takrat sta vesela tudi mamica in očka — **Monika Težak, Ivanhoe, Vic.**

KRIŽEM AVSTRALSKSKE SLOVENIJE

LEMONT, ILLINOIS, U.S.A. — Morda se Vam bo čudno zdelo, da Vam pišem. Pišem pa zato, ker želim najti svoje sorodnike po svetu in vzpostaviti z njimi zvezo. Sem redovna sestra v samostanu v Lemontu in delam v knjižnici naše Akademije, ki ima okrog 660 gojenk. Sem rodna sestra pokojnega p. Cirila Šircel. Toda moja mati še živi in je ravno praznovala svoj devetdeseti rojstni dan.

Ime sorodnikov naj bi bil Šircel (prvotno je črkovanje Šircelj). Pokojni p. Odilo mi je omenil po povratku v Ameriko, da so Slovenci s tem priimkom v Avstraliji.

Zelo bom vesela, če mi boste kmalu kaj sporočili. — **Sr. M. Blanche Šircel, O.S.F.**

To je prevod glavnih stavkov pisma, ki sem ga prejel iz Amerike. Sestro Blanko osebno poznam, kakor sem tudi njenega brata, pokojnega frančiškanskega p. Cirila. Sta iz slovenske priseljene družine, seveda v Ameriki rojena. P. Ciril je znal tako opisati Ilirsko Bistrico po pripovedovanju svojih staršev, da je marsikoga romarjev v Lemontu (ameriške Brezje) za šalo napet najstila, da je bil tam rojen in ne v Ameriki. — Res zanimivo, da so se začeli otroci ameriških priseljencev tako zanimati za svoj rod. Kot berem, je to danes v Ameriki zelo splošno: mladina s ponosom pove, odkod so prišli starši ali stari starši. Obenem poskuša obuditi z neznanimi sorodniki stike, ki so v teku let in zaradi daljav zamrli, ali pa jih morda niti nikoli ni bilo.

Da je nekaj Širceljev v Avstraliji, vem tudi jaz. Tudi to vem, da so vsi doma tam od Ilirske Bistrice. Oglasite se torej na uredništvo, če želite dobiti zvezo s sestro Blanko in preko nje z ostalimi amerišskimi sorodniki! — **Urednik.**

ADELAIDE, S.A. — Naj se tokrat jaz oglašim z nekaj vrsticami! Ona adelaidska "Medvedka" je menda zaspala. Še zdaj nismo iztuhali, kdo v resnici je.

Na soboto 6. novembra smo imeli v Domu "Sloven-

ANDREJ MODERC

Rojen 1.12.1906, Lokev pri Divači,
nenadoma umrl 9.11.1976
v Avondale Heights, Vic.

Naj počiva v Bogu!

Žalujejo: Hčerki Stanka Ricciotti
in Marta Mazzocato, Avondale Heights;
sin Andrej, Tržič pri Trstu.

ski večer" in je bilo kar živahno. Godci so igrali stare in moderne, kar je čisto prav, saj se tako lahko zabavajo starši in mladina. Ne bilo bi prav, da bi morala naša mladina iskati zabave in razvedrila drugje. Na večeru je nastopal naš novi pevski zbor "Jadran" in nas razveselil z nekaj domačimi pesmimi. Predstavila se nam je kot dobrodošel gost tudi poljska folklorna skupina v svojih prekrasnih narodnih nošah ter nam pokazala lepe narodne pleske. Nastopal pa je seveda tudi naš "Otroški oder" ter pod vodstvom požrtvovalne in potrpežljive gospe Davorine razveselil našo slovensko skupnost. Učiteljici Gustinčičevi se kar na obrazu vidi, s kakšnim veseljem uči naše malčke. Predstavo pa je gotovo "ukradla" triletna "princezka" slovenske šole, Lilijana Ivančič: prikorakala je v dvorano s košaro rdečih nageljev na glavi. Na odru jih je podala Suzani Pahor, izbrani "kraljici" adelaidskega društva, od nje pa so nageljne dobili pevci.

Ne spi pa tudi naše versko središče Misijona Sv. Družine, ampak pod vodstvom p. Filipa kar lepo napreduje. Ko vstopiš čez prag glavnih vrat, te obda mir kapele. Preprosta je, pa vendar prijazna; iz dveh sob so jo naredili, da je večja. Kip sv. Antona pa je pater res potisnil v dimnik, kot je omenila "Medvedka". A mora se strinjati z nami vsemi, da prostor svetniku kar lepo pristoja. — V kuhinji pa se vrti gospodinja Krista

OTROCI! Še zadnji opomin bi vam rad dal v tej naši zbirki svaril v vašo varnost. Električna napeljava v vsako hišo. Tudi vaš dom ni brez nje, ne šola, ne javni prostori. Je zelo koristna — pa tudi zelo nevarna moč. Z elektriko je mnogo nesreč, tudi smrtnih. Zato se nikoli ne igray kakor koli z električno napeljavo, stikali in podobnim. Tudi pri starih napeljavah nisi nikoli gotov, da ni v njih še vedno električni tok, ki te lahko ubije. Kajne, otroci, da me boste ubogali? — Striček.

MELBOURNSKI SLOVENC!

V slučaju prometne nesreče se posvetujte z
LAWSON MOTOR BODY REPAIRS
za kvalitetna popravila Vašega avtomobila.

Delamo tudi za R.A.C.V in druge zavarovalnice.

Vprašajte za rojaka Darka Butinar ali Maria Deltoso!

15 Lawson Crescent, Thomastown, Vic. 3074 — Tel.: 460 4102

Golob, ki je vedno pripravljena postreči s kavo in domačim prigrizkom, pa tudi domače besede ne zmanjka. Da Vam občutiti, da ste na misijonu res doma. — Če najdete p. Filipa kje na vrtu v delovni obleki in s kladivom v roki, se ne smete čuditi. Mislim, da mu prav tako pristojna kot mašni plašč in kelih. Marsikomu izmed nas pa to le malo vest vzbudi, ker mu pri delu ne gremo tako v pomoč kot bi bilo treba. Nič čudnega, če se rad pogovarja s svojimi številnimi ptički na vrtu za hišo. Najbrž ga bolj poslušajo kot ga mi . . .

Naj se v imenu adelaidskih Slovencev zahvalim vsem, ki svoj prosti čas posvečajo naši skupnosti, naj bo na slovenskem Misijonu ali pa v Domu. Hvala za ves njihov trud, delo in skrb! — Iskreno pozdravljam vse rojake po Avstraliji in po svetu! — **Angela Dodič.**

CANBERRA, A.C.T. — Prekasno je, da bi opisoval proslavo Očetovskega dne, ki tudi letos ni šla mimo nas. Vsaj enkrat na leto smo tudi očetje malo počestili. Šolska mladina od drobiža do mladincev nam jo je pripravila in občudujemo Stanka Ozimiča, ki se trudi z njimi. Uspeh slovenskega pouka ne bo izostal, to je že zdaj vidno.

V Domu smo imeli rojaka-senatorja Miša Lajovica, z njim pa je bil tudi sydneyjski akademski slikar Stane

Rapotec, ki je našo skupno streho prvič obiskal. Ta rojak-umetnik je poznan nam starejšim priseljencem, prav gotovo pa širši avstralski javnosti in na polju umetnosti vsemu svetu, saj je razstavljal že menda prav v vseh središčih sveta. Nedavno se je vrnil iz Londona. Mimogrede sem ga res neumetniško pobaral, koliko slik uniči predno dokonča eno samo. Odgovoril mi je, da prav nobene, ker se ideja rodi v mislih in konča na platnu. Dostavil pa je v smehu, da marsikatero njegovo pismo res roma v koš, predno enega zadovoljivo konča in odda . . . (Po človeško bi mislil, da se tudi načrt za pismo najprej porodi v glavi, kakor se za umetnino. Pač nisem umetnik in teh stvari ne razumem!)

Naj dodam še to, da smo imeli pri Slovenskem društvu dne 7. novembra občni zbor. Udeležilo se ga je 84 članov v volilno pravico. Potekal je nepričakovano mirno in trajal skoraj šest ur.

Stari odbor je šel na oddih: vodstvo so sprejele večinoma mlajše moči. Za predsednika je bil izvoljen Miha Hovar, podpredsednik je bivši predsednik Polde Bajt, tajnica je Anica Kapušinova, podtajnik Franc Čulek, blagajnik Marjan Kovač, podblagajnik Cvetko Falež ml. Ostali odborniki so: Milka Penca, F. Dežman, M. Sprohar, J. Tadija, T. Žitnik, B. Koren, R. Divjak, M. Rušnik in E. Fras. — Težko delo jih čaka, saj v Canberri razmere žal niso rožnate. Eno vemo vsi člani: čimbolj bodo delavni, tem bolj bodo obrekovani in bo padalo po njih. Zato jim vsi kličemo: Le pogumno naprej za našo canberrsko slovensko skupnost in Bog Vam daj srečo! — Lepe pozdrave vsem! **Joža Maček.**

PT. LINCOLN, S.A. — Po dolgem času se spet oglašam in to z žalostno novico. Dne 4. novembra nas je v Trstu zapustila draga mama Marija Šajn vdova Ban: trudno srce ji je zastalo za vedno. Pokopana je bila

**9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE**

Tel. 63 1650

in

242 HIGH STREET, KEW, VICTORIA

Tel. 862 1039

**Za poroke, krste in razne druge družinske prilike
smo Vam na uslugo**

v našem studiu, v cerkvi ali doma!

Slika za potni list — v dvajsetih minutah!

MELBOURNSKI ROJAKI

**Potrebujete morda priznanega TOLMAČA za
sodišče ali kako drugo važno zadevo?**

**Obrnite se z zaupanjem
na rojakinjo JANJO SLUGA!**

**48 SMITH STREET
ALPHINGTON, Vic., 3078**

**Telefon:
49-4748
41-6391**

6. novembra na openskem pokopališču. Isti dan smo imeli mašo zadušnico za pokoj njene duše tudi tukaj v Port Lincolnu.

Pokojna mama je bila rojena leta 1907 v Knežaku. V veliko tolažbo nam je, da smo jo lani obiskali. Ta obisk nam je pustil predrage spomine.

Vam in vsem bralcem želim blagoslovljene praznike! — **Roža Franco.**

Ob izgubi drage mame tudi od uredništva MISLI iskreno sožalje! — Urednik.

MULGRAVE, VIC. — Lepo ste v MISLIH napisali o "Kipu Svobode". Res je svoboda veliko vredna in premalo se tega zavedamo. Le še nas navdušujte, da jo bomo znali prav ceniti!

O uspehih nas izseljencev kjer koli po svetu rada prebiram. Kako lepo, da smo v Kanadi dobili v nečaku pokojnega p. Ambrožiča celo škofa! Nič pa še nisem nikjer brala, da je v ZDA sin slovenskih staršev postal opat in sicer letos v mesecu juliju, v benediktinski opatiji Holy Cross Abbey, Canon City, Colorado. Samostan je znana ustanova s šestdesetimi menihi, ki oskrbujejo šole, župnije, bolnišnice . . . Pa še veliko farmo imajo, kjer že petindvajset let živi in dela tudi moj brat.

Ime novemu opatu je p. Bonaventura Bandi. Njegova mati je doma iz Bele Krajine, oče pa je primorski Slovenec. Pred mnogimi leti so živeli v Clevelandu, potem pa so se preselili v državo Colorado.

Res je vsak uspeh izseljencev uspeh nas vseh. Tako se avstralski Slovenci vsaj s tujim malo pobahamo, če svojega nimamo. Škoda, da tu še za kakšnega slovenskega novomašnika ni kar nič izgleda . . .

Lepe slovenske pozdrave vsem! — **Franciška Butinar.**

ADELAIDE, S.A. — Še jaz bi se na kratko rada oglasila, četudi je iz naše naselbine zadnji čas vedno kaj v MISLIH.

V našem Domu je res kar precej živahno (manj živahno, se mi zdi, žal na Misijonu). Mislim pa in se sprašujem, ali znamo res pritegniti tudi doraščajočo mladino? Bojim se, da je v glavnem ustrezno starejšim, za mladino pa ni dosti pažnje.

Slovenska mladina je na splošno še dobra, potrebuje pa razumevanja in topline, zlasti pa dobrega zgleda starejših. Včasih lahko en sam neumesten in žaljiv stavek pokvari vse. Ko so se naprošena dekleta za kandidatinjo izbire "kraljice" odzvale vabilu in je bilo rečeno, da bodo prva tri dekleta dobila darila, je padla od nekoga tudi groba beseda: "Kaj bi jim dali denar — da si bodo kupile mamila? . . ." Sveta jeza me pograbi, ko na to pomislim, saj mi je težko pri srcu, še se mladini godi krivica. Tak človek se ne zaveda, da se mi staramo, mladina pa je naša bodočnost in naš steber.

Raje vzgajajmo v mladini slovenskega duha in jim kažimo našo kulturo, ki sega precej dalje nazaj kot kultura naše nove domovine. In končno naš slovenski

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.
182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040
TAX CONSULTANTS —
INSURANCE BROKERS

Prevzemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA
J. M. THAME
E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds).

TELEFON: SYDNEY 560-4766 in 560-4490

pregovor pravi: Kar bomo Janezka naučili, to bo Janez znal! . . .

Bog Vas živi vse skupaj! — I. Pungerčar.

RESITEV NOVEMBRskega "SPOMENISKEGA NAPISA":

Leva stran: 1. beda; 2. umaže; 3. kavsja; 4. pridobi; 5. nevesta; 6. kdove; 7. sraka; 8. INRI. — **Desna stran:** 1. bosa; 2. pearl; 3. Rakek; 4. povezan; 5. pretepa; 6. točaj; 7. kolač; 8. saje.

Pravilno izbrane besede ti s črkami na debelo tiskanih črticah in dvema že dodanima povedo pomenljiv novembrski rek: DA BO UMRL, VSAK DOBRO VE, NE VE PA: KDAJ, KAKO IN KJE!

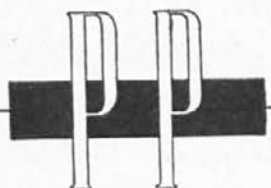
Rešitev so poslali: Vinko Jager, Peter Korin, Lidija Čušin, Jože Grilj in Ana Pučko.

Izžreban je bil **Jože Grilj**.

V prejšnji številki smo med reševalci oktobrske križanke po pomoti izpustili imeni Ivanka Student in Jožica Kalin. Prosim oproščenja!

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

- Ves pesek jim je zmetel v oči, pa si je kljub temu postavil vikend.
- Težko je glasno trkati na tapetirana vrata.
- Najtežji je boj mnenj s tistimi, ki mnenja sploh nimajo.
- Delavski razred je sestavljen iz upravičeno bogatih, neupravičeno bogatih in revežev.
- Kako naj si baše v žep tisti, ki hlače sploh nima?
- Nekatere stvari niso vredne počenega groša. Zato jih plačujemo v dinarjih.
- Denar ni vse. Tudi podkupovati je treba znati.

TISKARNA

POLYPRINT
PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121

TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

NOVOLETNA DOPOLNJEVANKA

(Ivanka Žabkar)

1. U . U N
2. . R . E .
3. P . R . .
4. . Č . I .
5. S . E . . .
6. . O . R .
7. S . R . .
8. . N . Ž .
9. O . N .
10. . E . N .
11. O . K . .
12. . E . Ž .
13. A . M H
14. . O . B .
15. O . I I
16. . O . A .
17. I . E .
18. . O . J .
19. A . B
20. . E . V .
21. E . N .
22. . O .

Nedokončane besede pomenijo:

1. oropan svobode; 2. delam s plugom; 3. biser; 4. ime zoba; 5. požrešnež; 6. polito s tekočino; 7. gosta raztopina sladkorja; 8. čisti, pomiva; 9. domača žival (moški spol, množina); 10. ubogi; 11. odlikovanje v filmskem svetu; 12. boječnež; 13. zbornik, letopis; 14. bitka; 15. ne tikati ali vikati; 16. tekmovalno priznanje; 17. treščica; 18. del kmetije; 19. moško ime; 20. izdelan kos lesa; 21. eden znanih ognjenikov; 22. del sobe.

Če si besede pravilno izpolnil, ti bošta dve vrsti črk od zgoraj navzdol nekaj povedali. Naj tu dodam, da Vam ugankarica vsem vošči tudi blagoslovljene božične praznike in obilo sreče pri reševanju!

Rešitev pošljite do 1. januarja na uredništvo!

Potrebuje TAPETNIKA?

RUDI BABICH

obnavlja in popravlja kuhinjske stole,
naslonjače in zofe ter vse ostalo,
kar morda v Vaši hiši kliče po tapetniku.

Iz starega novo po zmernih cenah!

Prepričajte se sami!

Nič Vas ne stane vprašati za ceno!

Telefon: 604 2038

217 Polding Street, Smithfield (Sydney), N.S.W.

TURISTIČKA AGENCIJA

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.
33-4385

Tel.: 33-4155, A.H. 32-4806
33-5995

- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte

*Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas*

V uradu:

RATKO OLIP

**BLACKTOWN
PENRITH**

6 Campbell St., Tel. 622-7336
498 High St., Tel. (047) 31-3588 A.H. 32-4806.

PODRUŽNICA:

SYDNEY 269 Elizabeth St., Tel. Tel. 26-5940

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

PUTNIK

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

72 SMITH STREET, COLLINGWOOD, VIC., 3066
Telefon : 419-1584 in 419-2163

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Redni poleti v domovino štirikrat na teden!

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede razervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pismeno ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

PUTNIK — SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki žele potovati)

Po urah:

Paul Nikolich, Nada Nakova, 48 Pender Street, Thornbury, Vic. 3071 — Tel. 44 6733

Ivan Gregorich, 1044 Doncaster Road, East Doncaster, Vic. 3109 — Tel. 842 1755

Urarsko in zlatarsko podjetje:
ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER
31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)
Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur
in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5 % na
vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY
DESIGNED AND MADE
IN OUR OWN WORKROOM

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih.

Priporočata se
Edvard in Kristina ROBNIK

MELBOURNSKI SLOVENCII

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK**
za selitev in podobno,
se boste z **MAKSOM HARTMANOM**
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.
Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

Ste poravnali naročnino za MISLI???

Potkuzite vinsko podjetje rojaka FELIXA KRAMBERGERJA — ne bo Vas razočaralol

THE MAR-LIX Co.

ima na zalogi odlična vina vseh vrst.

Lepo je postreči gostu v slovenski hiši

z vinom imena HALOŠKI BISER

ali ZLATA KAPLJICA, pa tudi domači CVICEK imamo.

520 ANZAC HIGHWAY

Reg. Office: 87 PENZANCE ST.

GLENELG, 5045, S.A. — Tel.: (08) 295 1184

Naka zastopstva:

SYDNEY:

A. BREZNIK, 21 JUDGE STREET, RANDWICK, 2031 N.S.W. — Telefon: 399 9061
J. JURIN, 166 FRANKLIN STREET, MATRAVILLE, 2036, N.S.W. — Telefon: 661 6406
A. SMOLEY, 41 CAROLINE ST., GUILDFORD, 2161, N.S.W. — Tel. 632 2512 in 632 8837
E. ŽIZEK, 72 IBERIA STREET, PADSTOW, 2211, N.S.W. — Telefon 771 4162

CANBERRA:

S. SAVIDIS, GRIFFITH SHOP-N-SAVE, 8 BARKER STREET, GRIFFITH, 2603, A.C.T.
— Telefon: 95 8108

WOLLONGONG:

V. & F. COSTA, WINE and SPIRIT MERCHANTS, 108 RAILWAY STREET,
CORRIMAL, 2518, N.S.W. — Telefon: 84 3791

MELBOURNE:

M. PROSENIK, GRAND HOTEL, 335 BURNLEY STREET, RICHMOND, 3121, VIC.
— Telefon: 42 7515
I. PETRIC, 15 CHEVIOT ROAD, NOBLE PARK, 3174, VIC. — Telefon: 798 4676

